

การต่อสู้กับการคอร์รัปชันทางการเมืองในเกาหลีใต้ ในช่วงต้นของกระบวนการความเป็นประชาธิปไตย

วิเชียร อินทะสี*

บทคัดย่อ

ระบบการเมืองที่ประชาชนมีส่วนร่วมอย่างจำกัด มักเปิดโอกาสให้ผู้นำการเมืองใช้อำนาจอย่างฉ้อฉล และเกิดการคอร์รัปชันทางการเมือง ในกรณีเกาหลีใต้ ปักจองฮีและชอนดุษวานได้อำนาจทางการเมือง โดยการยึดอำนาจและการปราบปรามฝ่ายตรงข้าม ในระหว่างที่อยู่ในตำแหน่ง ปักจองฮีได้ใช้การแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อขยายวาระการดำรงตำแหน่ง โดยขัดขวางไม่ให้สมาชิกพรรคฝ่ายค้านเข้าร่วมประชุม ประกาศภาวะฉุกเฉิน อันเป็นผลให้สมัชชาแห่งชาติถูกยุบ และการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองกลายเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ภายหลังจากปักจองฮีถูกสังหาร นายพลชอนดุษวานได้ยึดอำนาจภายในกองทัพ รวบอำนาจทางการเมือง และปราบปรามผู้เรียกร้องประชาธิปไตย เพื่อก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำประเทศ อย่างไรก็ตาม ชอนดุษวานและผู้สนับสนุนก็ไม่สามารถทดแทนพลังการเรียกร้องประชาธิปไตย จึงต้องยอมแก้ไขรัฐธรรมนูญ ผลของกระบวนการความเป็นประชาธิปไตย ทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง และตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลได้ ในที่สุดก็สามารถนำอดีตประธานาธิบดีสองคนและผู้เกี่ยวข้องมาพิจารณาโทษตามกระบวนการยุติธรรม ในข้อหาการใช้อำนาจโดยมิชอบ ใช้กำลังปราบปรามผู้เรียกร้องประชาธิปไตย และการเรียกรับสินบน อันถือเป็นการคอร์รัปชันทางการเมือง ผลจากการศึกษายังแสดงให้เห็นว่าการแก้ไขหรือการต่อสู้กับการคอร์รัปชันทางการเมืองในเกาหลีใต้ ผู้มีบทบาทสำคัญในเรื่องดังกล่าว หาใช่เป็นผู้นำการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ หากแต่เป็นฝ่ายค้าน สามัญชน และประชาสังคมแทน

คำสำคัญ: การคอร์รัปชันทางการเมือง เกาหลีใต้ ปักจองฮี ชอนดุษวาน กระบวนการความเป็นประชาธิปไตย

* นักวิจัยชำนาญการพิเศษ สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Fighting against Political Corruption in South Korea in the Early Period of Democratization

Wichian Intasi

Abstract

Political system with limited citizen participation creates opportunity for political leaders to commit corruption and abuse of power. In the case of South Korea, Park Chung-hee and Chun Doo-hwan gained power through military coup and opposition suppression. During his term in office, President Park passed a revised constitution, enabling him to rerun for office, without opposition members to participate in National Assembly session. He, furthermore, enforced emergency measures that resulted in dissolving National Assembly and forbidding political activities. After Park was assassinated, General Chun Doo-hwan seized power in the military, consolidated political power, suppressed pro-democracy demonstrations, and later became the president. However, he and his supporters could not resist the popular demand for democracy. They, eventually, agreed to amend the constitution in favor of democratic rule. Thanks to the democratization, South Koreans can participate in politics and exercise power to checks and balances. At last, they could bring two former presidents and officers to courts on allegation of abuse of power, suppression of pro-democracy movements, and acceptance of bribes. This study shows that fight against political corruption in South Korea was not fought by the political leaders and state officials, but it was opposition, common people, and civil society who struggled for the democracy.

Keywords: political corruption; South Korea; Park Chung-hee; Chun Doo-hwan; democratization

บทนำ

ก่อนที่จะระบอบการเมืองเกาหลีใต้ พัฒนาไปสู่การเป็นประชาธิปไตยอย่างมั่นคง การต่อสู้ทางการเมืองระหว่างประชาชนกับผู้ปกครองได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยถ้าเริ่มต้นตั้งแต่เกาหลีใต้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญใน ค.ศ.1948 รัฐบาลที่มีประธานาธิบดีซึงมัน (Syngman Rhee) เป็นผู้นำ ซึ่งถือเป็นรัฐบาลแรกของเกาหลีใต้ ภายหลังการได้รับเอกราช ก็ต้องสิ้นสุดลง ใน ค.ศ.1960 เพราะการชุมนุมต่อต้านของประชาชน นักศึกษาและปัญญาชน เนื่องจากผู้นำการเมืองใช้กลไกของรัฐเฝ้าระวังการเลือกตั้ง ถัดจากนั้นมาอีกหนึ่งปี นายพลปักจงฮี (Park Chung-hee) ได้ก่อรัฐประหารโค่นล้มรัฐบาลพลเรือน โดยอ้างการคอร์รัปชันเป็นมูลเหตุหนึ่งของการยึดอำนาจ อย่างไรก็ตาม ภายหลังลาออกจากกองทัพและเข้าดำรงตำแหน่งผู้นำเกาหลีใต้ ปักจงฮีกลับใช้กลวิธีในการอยู่ในอำนาจ ไม่แตกต่างไปจากผู้นำก่อนหน้าเขา ไม่ว่าจะเป็นวิธีขู่ บังคับหรือฉ้อฉลในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อขยายวาระการดำรงตำแหน่ง การขจัดคู่แข่งทางการเมือง รวมทั้งการเรียกรับสินบนต่าง ๆ ผลจากการผูกขาดอำนาจและความต้องการรักษาอำนาจ ทำให้เขาถูกสังหารในเดือนตุลาคม ค.ศ.1979 ภายหลังจากดำรงตำแหน่งผู้นำเกาหลีได้มากกว่า 18 ปี เมื่อสิ้นสุดยุคปักจงฮี เกาหลีใต้ก็ยังคงปกครองโดยรัฐบาลอำนาจนิยม เมื่อนายพลชอนดอฮวาน (Chun Doo-hwan) ได้ยึดอำนาจภายในกองทัพ ถัดมาจึงเข้ามาใช้อำนาจทางการเมือง โดยใช้กำลังทหารปราบปรามผู้ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตยที่เมืองควางจู (Gwangju) หลังจากนั้นจึงเข้าดำรงตำแหน่งผู้นำเกาหลีใต้ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1980 ในสมัยชอนดอฮวานเป็นผู้บริหารรัฐบาล เขาเป็นอีกผู้หนึ่งที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ ปราบปรามฝ่ายตรงกันข้าม ปิดกั้นการนำเสนอข้อมูลข่าวสาร และเรียกรับสินบนเพื่อนำไปใช้เป็นกองทุนการเมือง (slush fund) ในการช่วยผู้สมัครพรรครัฐบาลให้ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง อย่างไรก็ตาม ถึงแม้เกาหลีใต้จะมีรัฐบาลแบบอำนาจนิยมปกครองติดต่อกันมาเกือบ 40 ปี แต่ด้วยการเติบโตของพลังต่อต้านรัฐบาลหรือ *แชยา* (Jaeya) อันประกอบด้วยประชาชน นักศึกษา ปัญญาชน นักกฎหมาย นักเขียน นักเคลื่อนไหวทางสังคม และนักหนังสือพิมพ์ ที่เรียกร้องอย่างไม่ลดละเพื่อให้มีระบอบการเมืองแบบประชาธิปไตย ในที่สุดผู้นำการเมืองจำต้องยินยอมให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และปฏิรูปการเมืองขึ้นใน ค.ศ.1987 โดยประชาชนได้รับสิทธิและเสรีภาพในการมีส่วนร่วมทางการเมือง และรัฐบาลต้องอยู่ภายใต้การตรวจสอบจากประชาชน จากหลักประกันดังกล่าว จึงทำให้เกาหลีใต้สามารถธำรงอดดีประธานาธิบดีมาลงโทษ ในข้อหาการใช้อำนาจโดยมิชอบ การปราบปรามประชาชน และการคอร์รัปชัน อันถือเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญในการแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันทางการเมือง

ในบทความนี้ ผู้เขียนมีเป้าหมายเพื่อศึกษาการคอร์รัปชันทางการเมืองในเกาหลีใต้ โดยเน้นที่การกระทำของผู้นำการเมืองคือปักจงฮีและชอนดอฮวาน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลทั้ง

ในกองทัพและในวงการเมือง สมัยที่ระบอบการเมืองเกาหลีใต้เป็นแบบอำนาจนิยม ทั้งนี้เพื่อให้ทราบว่ามีผู้นำเกาหลีใต้ทั้งสองใช้วิธีการใดในการเข้าสู่อำนาจและรักษาอำนาจ และถัดจากนั้นจึงชี้ให้เห็นว่าปัจจัยใดที่ทำให้เกาหลีใต้สามารถแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันทางการเมือง ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นความสำเร็จแบบก้าวกระโดด เพราะผลดังกล่าวทำให้ระบอบประชาธิปไตยของประเทศมีความมั่นคง และผู้นำไม่อาจใช้วิธีการฉ้อฉล เพื่อให้ตนเข้าสู่ตำแหน่งและอยู่ในอำนาจได้เหมือนในอดีต

แนวคิดการคอร์รัปชันทางการเมือง

นักวิชาการได้ให้ความหมายการคอร์รัปชันแตกต่างกันออกไป ดังเช่น โจเซฟ ไนย์ (Joseph S. Nye) ได้ให้ความหมายของการคอร์รัปชันว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากหน้าที่ต่อสาธารณะ ซึ่งกำหนดไว้อย่างเป็นทางการ เนื่องจากการคำนึงถึงประโยชน์ส่วนตน และการละเมิดกฎเกณฑ์ อันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ อาทิเช่น การเรียกรับสินบน การเอื้อประโยชน์ให้พวกพ้องและเครือญาติ และการเบียดบังเอาผลประโยชน์จากส่วนรวม โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (Nye 1978: 566-67) ส่วนเจมส์ สก็อต (James C. Scott) ได้นำปัจจัยสิ่งที่ไม่ใช่ตลาด (nonmarket) หรือแบบแผนดั้งเดิม (parochial) กับปัจจัยตลาด (market) มาเป็นบรรทัดฐานในการอธิบาย โดยการคอร์รัปชันแบบดั้งเดิมจะใช้ความเป็นเครือญาติ ความชอบพอ และการอยู่ในพวกหมู่เดียวกัน เป็นเครื่องมือหรือสะพานในการเข้าหาผู้มีอำนาจ ในขณะที่การคอร์รัปชันซึ่งอธิบายด้วยปัจจัยตลาด การแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กัน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ส่วนบุคคลหรือความเป็นเครือญาติ แต่ขึ้นอยู่กับว่าใครสามารถจ่ายผลประโยชน์ให้อีกฝ่าย (ผู้มีอำนาจอนุมัติหรือช่วยเหลือ) ได้มากที่สุด ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริง ก็ไม่สามารถระบุได้ว่าการคอร์รัปชันที่อธิบายด้วยปัจจัยทั้งสอง ลักษณะใดเกิดขึ้นมากกว่ากัน (Scott 1972: 88-89)

สำหรับความหมายและแนวคิดการคอร์รัปชันทางการเมือง ที่อาร์โนลด์ ไฮเดนไฮเมอร์ (Arnold J. Heidenheimer) ได้ให้ไว้ ประกอบด้วยแนวทางตำแหน่งหรือหน้าที่สาธารณะ (public office-centered approach) แนวทางผลประโยชน์สาธารณะ (public interest-centered approach) และแนวทางตลาด (market-centered approach) โดยการให้ความหมายของสองแนวทางแรกเป็นการอิงอยู่กับทัศนคติ หรือการวินิจฉัยในสิ่งที่ควรเป็น (normative judgment) ซึ่งเกี่ยวข้องกับขอบเขตของตำแหน่งหรืองานสาธารณะกับผลประโยชน์ของสาธารณะ โดยมีกฎหมายเข้ามาเกี่ยวข้อง เมื่อเป็นเช่นนี้ การให้ความหมายการคอร์รัปชันทางการเมืองจึง

หมายถึงการกระทำของบุคคลที่ขัดต่อข้อกำหนดของกฎหมาย โดยฉกฉวยเอาผลประโยชน์ของส่วนรวมไปเป็นผลประโยชน์ของตนเอง (Heidenheimer 1978: 4-6)

แต่การนำเอาข้อกำหนดทางกฎหมายมาเป็นบรรทัดฐาน ก็มีข้อจำกัดในการตีความว่า พฤติกรรมใดเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายหรือไม่นั้น ย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ การให้สิ่งของแก่เจ้าหน้าที่รัฐในประเทศหนึ่ง อาจถือเป็นเรื่องปกติ แต่ในอีกประเทศหนึ่ง อาจมองว่าเป็นพฤติการณ์ที่เข้าข่ายคอร์รัปชัน (ส่วนแนวทางด้านตลาดได้ใช้แนวคิดด้านเศรษฐกิจมาช่วยวิเคราะห์ จึงมีมุมมองที่กว้างกว่าการมองในแง่การใช้ตัวบทกฎหมาย) และการนำเอาหลักกฎหมายมาเป็นพื้นฐานในการให้นิยาม ถือว่าหลีกเลี่ยงไม่พ้นกับการให้นิยามหรือความหมายในสิ่งที่จะจะเป็นเกี่ยวกับประชาธิปไตย แต่ประชาธิปไตยในหลากหลายรูปแบบต้องวางอยู่บนหลักการพื้นฐานบางประการ ดังนั้นในสังคมประชาธิปไตย ถ้าการกระทำใดที่สื่อให้เห็นว่าบุคคลสาธารณะหรือนักการเมืองละเมิดต่อหลักการดังกล่าว ย่อมเข้าข่ายว่าเป็นการคอร์รัปชันทางการเมือง (Heywood 1997: 422-23)

จากข้อจำกัดในการหาจุดลงตัวของนิยามการคอร์รัปชันทางการเมือง อันเนื่องมาจากการใช้กฎหมายเป็นเกณฑ์พิจารณาว่าการกระทำใดของบุคคลสาธารณะ อยู่ในข่ายหรือไม่ จึงได้มีผู้เสนอแนวคิดในเชิงสังคม โดยมองว่าการกระทำใดจะเข้าข่ายเป็นการคอร์รัปชันทางการเมืองหรือไม่นั้น ให้ดูจากมติมหาชนในขณะนั้นจะมองว่าเป็นหรือไม่ แต่การให้นิยามคอร์รัปชันในลักษณะนี้ก็เผชิญข้อจำกัดบางประการอยู่ (Heywood 1997: 424) กล่าวคือ ประการแรก รัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปกปิด หรือไม่ให้ข้อมูลข่าวสารอย่างกระจ่างแจ้งเกี่ยวกับกิจกรรมของรัฐบาล ประการที่สอง การตั้งอยู่บนข้อสมมุติฐานที่ว่าประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างเปิดเผยนั้น คงจะเป็นไปไม่ได้ สำหรับผู้ที่อยู่ในประเทศซึ่งรัฐบาลปกครองด้วยรูปแบบอื่นที่ไม่ใช่ประชาธิปไตย ประการที่สาม การพึ่งพาการให้นิยามในเชิงสังคม ทำให้การวิเคราะห์ในเชิงเปรียบเทียบอาจไร้ประโยชน์ เพราะความแตกต่างกันในด้านวัฒนธรรม และประการที่สี่ มติมหาชนที่นำมาชั่งน้ำหนักนั้นมีจำนวนขนาดใหญ่จึงจะเพียงพอ เกินกว่ากึ่งหนึ่งเหมาะสมหรือไม่ ก็เป็นประเด็นปัญหาอีกเช่นกัน

ถึงแม้การระบุว่าพฤติกรรมใดเข้าข่ายการกระทำที่ทุจริตหรือคอร์รัปชัน ยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่ ฮาร์โนลด์ ไฮเดนไฮเมอร์ได้ตั้งเป็นข้อสังเกตว่าการคอร์รัปชันทางการเมืองอาจแบ่งออกได้เป็นสามประเภทหรือลักษณะ โดยใช้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการรับรู้ของบุคคล ระหว่างสาธารณชนกับผู้นำทางการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยประเภทแรกเป็นการคอร์รัปชันสีดำ (black corruption) ในกรณีนี้ ทั้งสาธารณชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือผู้นำการเมืองต่างเห็นว่าเป็นการคอร์รัปชัน ประเภทที่สองเป็นการคอร์รัปชันสีขาว (white corruption) ถือเป็นการทุจริตใน

เรื่องเล็กน้อย ซึ่งเป็นเรื่องที่พอยอมรับหรืออดกลั้นได้ ถ้าจะไม่มีการลงโทษ ประเภทที่สามเป็นการคอร์รัปชันสีเทา (gray corruption) กรณีนี้ฝ่ายหนึ่งมองว่าเป็นการคอร์รัปชันและควรลงโทษ แต่อีกฝ่ายมีความเห็นแย้ง (Heidenheimer 1978: 26-28)

เมื่อพิจารณาจากความเห็นและข้อสังเกตดังที่กล่าวมา เราอาจจะพูดถึงลักษณะการคอร์รัปชันทางการเมืองว่าเป็นการกระทำของบุคคลที่ดำรงตำแหน่งการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อแสวงหาประโยชน์ให้ตนเองและหรือกลุ่มการเมืองที่ตนสังกัด โดยประโยชน์ดังกล่าวอาจเป็นอำนาจ ทรัพย์สินเงินทอง ความนิยมชมชอบ และการสนับสนุน ในการที่จะอยู่ในตำแหน่งหรืออำนาจอย่างยาวนาน ดังนั้นการที่ผู้นำการเมืองใช้กลวิธีบีบบังคับให้สภาผ่านร่างรัฐธรรมนูญ เพื่อให้ตนเองสามารถดำรงตำแหน่ง โดยไม่จำกัดวาระ จึงถือว่าเป็นการคอร์รัปชันทางการเมืองอย่างหนึ่ง รวมทั้งการดัดแปลงแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยใช้อำนาจพิเศษแทนเพื่อให้สามารถใช้อำนาจเข้าปราบปรามฝ่ายตรงกันข้าม

สำหรับรูปแบบการคอร์รัปชันทางการเมือง โรเบิร์ต แอนน์ จอห์นสัน (Robert Ann Johnson) และชาเลนดรา ชามา (Shalendra Sharma) ได้รวบรวมรูปแบบตามที่เจอร์ลด์ ไคเดน (Gerald E. Caiden) และนักวิชาการท่านอื่นๆ เสนอไว้ ดังนี้ (Johnson and Sharma 2004, 2; สังคีต พิริยะรังสรรค์, 2549, 33-34) การให้และการรับสินบน เคลพโตเครซี (Kleptocracy) หรือการขโมยและการแปรรูปทุนของรัฐ การกระทำอันไม่เหมาะสม (การปลอมแปลง การฉ้อฉล และการใช้ทุนของรัฐไปในทางที่ผิด) การไม่กระทำตามหน้าที่ (ลัทธิพรรคพวก) การใช้อิทธิพลทางการเมือง (การแสดงตนเป็นนายหน้าและการขัดกันแห่งผลประโยชน์) การรับของขวัญอันมิควร (เช็คของขวัญมูลค่าสูง) ปกปิดการบริหารงานที่ไม่ถูกต้อง (การปิดบังและการให้การเป็นเท็จ) การใช้อำนาจในทางที่ผิด (ข่มขู่และการทำให้เกิดความเกรงกลัว) การใช้กฎระเบียบ (อย่างมีอคติและลำเอียง) การทุจริตการเลือกตั้ง การแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจ (การเรียกเก็บส่วนแบ่งอย่างผิดกฎหมาย ภายหลังการสร้างภาวะการขาดแคลนเทียมขึ้น) ผู้อุปถัมภ์กับผู้อยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ (นักการเมืองแจกสิ่งของต่างๆ เพื่อแลกกับการสนับสนุนของประชาชน) และการบริจจาคในการณรงค์ที่ผิดกฎหมาย (ให้ของขวัญเพื่อหวังมีอิทธิพลในกำหนดนโยบายและการออกกฎระเบียบต่างๆ)

การคอร์รัปชันทางการเมืองของปักกิ่งจ่อฮี้

เกาหลี่ไต้ในช่วงที่ปักกิ่งจ่อฮี้เป็นผู้นำประเทศ ถือเป็นยุคที่เกิดการคอร์รัปชันทางการเมืองอย่างเด่นชัด เพราะผู้นำผูกขาดอำนาจการเมือง ไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วม อาศัยกฎหมายและกลไกของรัฐในการปราบปรามนักการเมืองและพรรคการเมืองฝ่าย

ค่าน รวมทั้งฝ่ายนิติบัญญัติไม่สามารถถ่วงดุลอำนาจ และตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร เพราะประธานาธิบดีสามารถแต่งตั้งสมาชิกสภาแห่งชาติได้ถึงหนึ่งในสาม ถึงแม้รัฐบาลที่มีผู้นำแบบอำนาจนิยมนี้ มีส่วนทำให้เกาหลีใต้พัฒนาเศรษฐกิจก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว แต่มองในด้านกลับกัน ก็มีคนจำนวนมากที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ ดังเช่นคนงานในโรงงานถูกกดค่าจ้างแรงงาน เพราะรัฐบาลมุ่งให้สินค้าที่ผลิตได้มีต้นทุนต่ำ เพื่อให้สามารถแข่งขันได้ในตลาดต่างประเทศ นอกจากนี้ การผูกขาดอำนาจเป็นระยะเวลายาวนาน ได้ก่อให้เกิดการคอร์รัปชันขึ้นในหลากหลายรูปแบบ โดยไม่ใช่เฉพาะด้านการเมืองเท่านั้น แต่ยังเกิดขึ้นในด้านเศรษฐกิจอีกด้วย

สำหรับการใช้อำนาจโดยมิชอบของปักจองฮี ในการเข้าสู่อำนาจและการรักษาอำนาจทางการเมือง ซึ่งถือเป็นการคอร์รัปชันทางการเมือง โดยละเลยความสำคัญด้านสิทธิเสรีภาพ และการเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมตัดสินใจนั้น สามารถพิจารณาได้ ดังนี้

1. การยึดอำนาจจากรัฐบาลพลเรือน

ในการรัฐประหารเมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1961 นายพลปักจองฮีได้ระบุถึงเหตุผลนอกเหนือจากปัญหาการคอร์รัปชันแล้ว การยึดอำนาจยังมีเป้าหมายเพื่อต่อต้านคอมมิวนิสต์ สร้างความมั่นคงทางการเมืองและฟื้นฟูเศรษฐกิจ สำหรับการที่จะทำให้การเมืองมีความมั่นคง คณะรัฐประหารได้ประกาศใช้กฎหมายเพื่อสร้างความบริสุทธิ์ทางการเมือง (Political Purification Act) โดยมีเป้าหมายสกัดกลุ่มนักการเมืองเดิม ไม่ให้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับการเมือง แต่เจตนาที่แท้จริงก็คือการเตรียมการของนายพลปักจองฮี ที่จะก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งผู้นำเกาหลีใต้ (Eckert et al. 1990, 362) นอกจากนักการเมืองแล้ว คณะรัฐประหารยังได้จับกุมและบีบบังคับให้ข้าราชการ ทั้งพลเรือน ตำรวจ และทหาร ที่ถูกพิจารณาว่าเป็นฝ่ายตรงกันข้าม ลาออกจากตำแหน่ง เพื่อเปิดทางให้ผู้สนับสนุนนายพลปักจองฮี เข้าดำรงตำแหน่งแทน เช่นเดียวกันกับผู้ที่ถูกตั้งข้อสงสัยว่าฝักใฝ่คอมมิวนิสต์ ก็ถูกจับกุมคุมขัง สำหรับสื่อมวลชน ก็ถูกปิดกั้นเสรีภาพในการเสนอข่าวสารข้อมูลอย่างตรงไปตรงมา

นอกจากนี้ คณะรัฐประหารยังยุบสภาแห่งชาติ และสั่งห้ามดำเนินกิจกรรมทางการเมือง จึงเท่ากับเปิดโอกาสให้คณะรัฐประหารใช้อำนาจโดยพลการ ในขณะเดียวกันสภาสูงสุดเพื่อการฟื้นฟูบูรณชาติ (Supreme Council for National Reconstruction-SCNR) อันเป็นองค์กรที่คณะรัฐประหารก่อตั้งขึ้น โดยมีนายพลปักจองฮีเป็นประธาน ได้จัดตั้งสำนักข่าวกรองแห่งชาติ (Korean Central Intelligence Agency-KCIA) ขึ้น เพื่อทำหน้าที่สืบราชการลับ โดยมีเครือข่ายอยู่ในทุกองค์กร ไม่เว้นแต่บริษัทเอกชน เพื่อติดตามการเคลื่อนไหวของ

นักการเมือง สื่อสารมวลชน นักศึกษาและผู้ใช้แรงงาน จนถึงกลับมีการเปรียบองค์กรนี้ว่าเป็นเสมือนตาและหูของนายพลปักจองฮี (Kohli 2004, 89) และตามข้อเท็จจริง ผู้นำเกาหลีใต้ที่เป็นเผด็จการต่างก็ได้ใช้หน่วยงานนี้เป็นเครื่องมือการเมือง ในการทำลายฝ่ายตรงข้าม อาทิเช่น การใส่ร้ายป้ายสีว่าสนับสนุนคอมมิวนิสต์ การจับกุมคุมขัง และการขัดขวางการชุมนุมประท้วง ดังนั้นในช่วงที่เกาหลีใต้อยู่ในยุคเผด็จการ บุคคลที่ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแห่งชาติ จึงต้องเป็นบุคคลที่มีความใกล้ชิดผู้นำ

สำหรับรัฐธรรมนูญที่แก้ไขขึ้นภายหลังการรัฐประหาร และได้ผ่านการลงประชามติในเดือนธันวาคม ค.ศ.1962 กำหนดให้เปลี่ยนรูปแบบการเมืองจากระบบรัฐสภาไปเป็นระบบประธานาธิบดี ส่วนสภาให้เปลี่ยนเป็นระบบสภาเดี่ยว การลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ ต้องได้รับความเห็นชอบจากพรรคการเมืองที่สังกัด และในระหว่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสมัชชาแห่งชาติ ถ้ามีการย้ายพรรค ก็จะเป็นผลให้การเป็นสมาชิกภาพของสมัชชาแห่งชาติสิ้นสุดลง

2. การก้าวเข้าสู่ตำแหน่งผู้นำการเมือง

ผลจากการประกาศใช้กฎหมายเพื่อสร้างควมบริสุทธิ์ในทางการเมืองเมื่อ ค.ศ.1962 ทำให้นักการเมืองกว่า 4,000 คน ถูกสั่งห้ามไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมทางการเมืองเป็นเวลาหกปี และแม้ในปัดมา นักการเมืองจำนวนหนึ่งได้รับสิทธิทางการเมืองคืน แต่ก็มึ่นักการเมืองอีกส่วนหนึ่งยังคงถูกตัดสิทธิ เพราะฝ่ายทหารมองว่าบุคคลเหล่านี้เป็นคู่แข่งทางการเมืองที่น่ากลัว และเมื่อนายพลปักจองฮีเกิดความมั่นใจว่าเส้นทางก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำเกาหลีใต้ ไม่มีอุปสรรคกีดขวางแล้ว จึงได้ประกาศต่อสาธารณะในเดือนธันวาคม ค.ศ.1962 ถึงแผนการลาออกจากกองทัพ เพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งในตำแหน่งประธานาธิบดี

ในขณะเดียวกัน ฝ่ายกองทัพและนายพลปักจองฮีต่างต้องการที่จะควบคุมสมัชชาแห่งชาติ เพื่อให้การออกกฎหมายเป็นไปในทิศทางที่ต้องการ และไม่ให้เกิดขบวนการใช้อำนาจของฝ่ายบริหาร คิมจองฟิล (Kim Jong-pil) ซึ่งเป็นบุคคลที่นายพลปักจองฮีให้ความไว้วางใจ และแต่งตั้งให้เป็นผู้อำนวยการสำนักข่าวกรอง จึงได้อาศัยเครือข่ายและกลไกของสำนักข่าวกรอง ก่อตั้งพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตย (Democratic Republican Party-DRP) ขึ้น โดยในการเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ.1963 ผลการเลือกตั้งปรากฏว่านายพลปักจองฮี ซึ่งสมัครในนามพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยได้รับชัยชนะ โดยได้คะแนนเหนือกว่าอดีตประธานาธิบดียุนโบซอน (Yun Bo-son) เพียงเล็กน้อย และในเดือนพฤศจิกายนถัดมา พรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยก็ประสบชัยชนะในการเลือกตั้งทั่วไป โดยได้ที่นั่งในสมัชชา

แห่งชาติเกินกว่าครึ่งหนึ่ง และเมื่อครบวาระสี่ปีในการดำรงตำแหน่ง ผู้นำเกาหลีใต้ ปักจองฮีได้ลงสมัครรับเลือกตั้งอีกครั้งในเดือนตุลาคม ค.ศ.1967 ซึ่งก็ประสบความสำเร็จ

อย่างไรก็ตาม เมื่อใกล้ครบวาระการดำรงตำแหน่งในสมัยที่สอง ปักจองฮีได้ดำเนินแผนการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อเปิดโอกาสให้เขาสามารถสมัครรับเลือกตั้งในวาระที่สามได้ โดยในเดือนกันยายน ค.ศ.1969 ญัตติการแก้ไขรัฐธรรมนูญได้เข้าสู่การพิจารณาของสมัชชาแห่งชาติ แต่ถูกต่อต้านจากพรรคฝ่ายค้าน โดยสมาชิกได้เข้ายึดเวทีการอภิปรายในสมัชชาแห่งชาติ แต่สมาชิกสมัชชาแห่งชาติสังกัดพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตย อันเป็นพรรครัฐบาล ได้จัดการประชุมของตนเองขึ้น ในอีกอาคารหนึ่งของสมัชชาแห่งชาติ เพื่อผ่านร่างการแก้ไขรัฐธรรมนูญ (Eckert et al. 1990, 363)

ถึงแม้ปักจองฮีประสบความสำเร็จในการแก้ไขรัฐธรรมนูญ แต่ในอีกด้านหนึ่งพลังของฝ่ายคัดค้านการใช้อำนาจแบบฉ้อฉลของเขาได้มีเพิ่มขึ้น โดยในซีกของนักการเมืองฝ่ายค้าน โดยเฉพาะพรรคประชาธิปไตย (Democratic Party-DP) ซึ่งในเวลาต่อมาเกิดการแยกตัวเป็นพรรคประชาธิปไตยใหม่ (New Democratic Party-NDP) ได้มีนักการเมืองรุ่นใหม่ อาทิเช่น คิม ยองซัม (Kim Young-sam) และคิมแดจุง (Kim Dae-jung) เข้ามามีบทบาทแทนนักการเมืองรุ่นเก่า และได้กลายเป็นแกนนำของกลุ่มที่ต่อต้านปักจองฮีในเวลาต่อมา

การเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ.1971 ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่ง่ายนักสำหรับปักจองฮี ในการดำรงตำแหน่งผู้นำติดต่อกันเป็นสมัยที่สาม เพราะประชาชนเกาหลีใต้เริ่มประจักษ์ว่า ผู้นำของเขาพยายามรักษาอำนาจ เพื่อดำรงตำแหน่งต่อไปอย่างยาวนาน และที่สำคัญในการรักษาอำนาจดังกล่าวได้ใช้วิธีการฉ้อฉล โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องและความชอบธรรม ด้วยเหตุนี้ คิมแดจุงในฐานะผู้สมัครพรรคฝ่ายค้านจึงได้คะแนนเสียงอย่างท่วมท้น จากผู้ลงคะแนนเสียงในพื้นที่เมือง ถึงแม้เมื่อนับคะแนนรวมในทุกพื้นที่ ได้พ่ายแพ้ต่opakจองฮีก็ตาม (Eckert et al. 1990, 364)

ผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีในสมัยที่สาม ได้สร้างความกังวลให้แก่ปักจองฮีเป็นอย่างมาก เพราะการเติบโตของคนชั้นกลาง อันเป็นผลจากการพัฒนาเศรษฐกิจ บุคคลเหล่านี้มีรายได้และได้รับการศึกษาอยู่ในระดับดี ก่อปรกับอาศัยอยู่ในเมือง จึงมีช่องทางการรับรู้ข้อมูลข่าวสารมากขึ้น ย่อมตัดสินใจได้ว่าสิ่งที่รัฐบาลกระทำถูกหรือผิด ดังนั้นหากรัฐบาลจะใช้อำนาจตามอำเภอใจ จึงมีโอกาสเผชิญการต่อต้าน ในขณะเดียวกัน ผู้ใช้แรงงานในภาคการผลิตก็ตระหนักถึงการถูกเอารัดเอาเปรียบ อันเนื่องมาจากนโยบายส่งเสริมการส่งออก ที่เน้นให้ราคาสินค้าต่ำ จึงก่อให้เกิดการกดค่าจ้างแรงงาน นอกจากนี้ สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นพันธมิตรสำคัญของเกาหลีใต้ เริ่มปรับท่าทีต่อประเทศในเอเชีย ตามหลักการนิกสัน (Nixon Doctrine) ซึ่ง

ประกาศใน ค.ศ.1969 ที่มีเป้าหมายให้ประเทศในเอเชีย พึ่งตนเองในด้านความมั่นคง จากท่าทีเช่นนี้ได้สร้างความกังวลให้แก่เกาหลีใต้ไม่ใช่น้อย เพราะเกาหลีเหนือยังเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงอยู่

3. การมุ่งสู่เป้าหมายการเป็นผู้นำแบบตลอดกาล

จากสถานการณ์ดังที่กล่าวมา ได้เป็นเหตุให้ปักกิ่งงอฮึดตัดสินใจประกาศภาวะฉุกเฉิน (state of emergency) ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1971 งดการบังคับใช้รัฐธรรมนูญ ยุบสมัชชาแห่งชาติและพรรคการเมือง ห้ามดำเนินกิจกรรมทางการเมือง และจำกัดสิทธิและเสรีภาพในด้านต่างๆ ของประชาชน ถัดจากนั้นรัฐบาลได้จัดการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และนำไปให้ประชาชนลงประชามติในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1972 ในขณะที่ยังประกาศภาวะฉุกเฉินอยู่ รัฐธรรมนูญนี้มีผลบังคับใช้ในเดือนธันวาคมถัดมา โดยเป็นที่รู้จักกันในนามรัฐธรรมนูญยูชิน (*Yushin Constitution*) ซึ่งยูชินมีความหมายว่าการปรับปรุงหรือการรื้อฟื้นให้มีชีวิตชีวา (revitalizing reform) แต่ในข้อเท็จจริง รัฐธรรมนูญได้เพิ่มความเป็นเผด็จการให้แก่ประธานาธิบดี โดยประชาชนแทบไม่มีบทบาทในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล ดังนั้นจึงเป็นช่องทางให้เกิดการใช้อำนาจโดยมิชอบ ทั้งนักการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐ

สำหรับรัฐธรรมนูญยูชิน ซึ่งกลายเป็นเครื่องมือที่ผู้นำการเมือง ใช้แสวงหาประโยชน์เพื่อการอยู่ในอำนาจนั้น มีสาระที่สำคัญคือ ประการแรก กำหนดให้สภาแห่งชาติเพื่อการรวมประเทศ (National Council for Reunification) เป็นองค์กรที่ทำหน้าที่เลือกประธานาธิบดี เลือกบุคคลเพื่อทำหน้าที่สมาชิกสมัชชาแห่งชาติจำนวนหนึ่งในสาม และให้ความเห็นชอบการแก้ไขรัฐธรรมนูญตามที่สมัชชาแห่งชาติเสนอ ประการที่สอง ประธานาธิบดีมีอำนาจในการยุบสมัชชาแห่งชาติ การประกาศใช้มาตรการฉุกเฉิน และการเสนอชื่อบุคคลเพื่อเป็นสมาชิกสมัชชาแห่งชาติจำนวนหนึ่งในสาม สำหรับวาระการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีกำหนดไว้หกปี และไม่มีการจำกัดวาระ และประการที่สาม สมัชชาแห่งชาติถูกลดทอนอำนาจลง เนื่องจากสมัยการประชุมสั้น และการตรวจสอบรัฐบาลแทบกระทำไม่ได้ (Kil 2001, 49)

สำหรับสภาแห่งชาติเพื่อการรวมประเทศ อันเป็นองค์กรที่แสดงบทบาทสำคัญของรัฐ ประกอบด้วยตัวแทนที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงราว 2,000 คน และส่วนหนึ่งเป็นตัวแทนซึ่งปักกิ่งงอฮึดสรรมา โดยมีจำนวนรวมไม่เกิน 5,000 คน สภาแห่งชาติเพื่อการรวมประเทศได้ออกเสียงอย่างเป็นเอกฉันท์ ในการเลือกปักกิ่งงอฮึดเป็นผู้นำเกาหลีใต้ ในการประชุมเมื่อ ค.ศ. 1972 และ ค.ศ.1978

ภายหลังการประกาศใช้รัฐธรรมนูญยูซิน ปักจองฮีได้เริ่มแผนการพัฒนาอุตสาหกรรมหนัก และการสร้างความชอบธรรมในการอยู่ในอำนาจ สำหรับเหตุผลส่วนหนึ่งในการพัฒนาอุตสาหกรรมหนัก ก็เพื่อตอบสนองต่อเป้าหมายการพึ่งตนเองด้านการป้องกันประเทศ เพราะสหรัฐอเมริกากำหนดแผนการถอนทหารออกจากเกาหลีใต้ และการที่ความสัมพันธ์กับเกาหลีเหนือยังอยู่ในลักษณะเป็นศัตรูกัน โดยประเภทของอุตสาหกรรมที่ได้รับการส่งเสริม ได้แก่ การต่อเรือ อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักรกล เหล็ก รถยนต์ ปิโตรเคมี นิวเคลียร์และอื่นๆ ที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง การเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมหนัก ได้กลายเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการคอร์รัปชัน โดยปักจองฮีและผู้ใกล้ชิดได้เรียกรับประโยชน์ จากการอนุมัติโครงการ การให้สินเชื่อ และการให้สิทธิพิเศษต่างๆ

ผลจากการที่ปักจองฮีรวอำนาจการเมือง ในขณะที่สมัชชาแห่งชาติโดยเฉพาะพรรคฝ่ายค้าน ไม่อยู่ในสถานะที่จะถ่วงดุลการใช้อำนาจของรัฐบาลได้ การต่อต้านรัฐบาลจึงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง อันเป็นเหตุให้ต้องกำหนดมาตรการตอบโต้ ดังในเดือนมกราคม ค.ศ.1974 รัฐบาลได้แถลงเกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และการประกาศมาตรการฉุกเฉินฉบับที่หนึ่ง ที่กำหนดห้ามการวิพากษ์วิจารณ์การแก้ไขรัฐธรรมนูญ พร้อมกันนั้นได้จัดตั้งศาลฉุกเฉิน ต่อมาได้ประกาศใช้มาตรการฉุกเฉินฉบับที่สอง เพื่อจัดการกับการต่อต้าน การวิพากษ์วิจารณ์ การขอให้ทบทวนและการยกเลิกรัฐธรรมนูญยูซิน รวมทั้งการห้ามดำเนินกิจกรรมต่างๆ โดยผู้ฝ่าฝืนและถูกจับกุมจะไม่ได้รับการประกันตัวจากศาล ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษจำคุก 15 ปี โดยการไต่สวนจะเป็นไปตามมาตรการฉุกเฉิน และการวิพากษ์วิจารณ์ก็ไม่อาจกระทำได้ (ของอิลจุนและวิเชียร อินทะสี, 2553)

ต่อมาในเดือนเมษายน ค.ศ.1974 รัฐบาลปักจองฮีได้ประกาศใช้มาตรการฉุกเฉินฉบับที่สี่ เพื่อปราบปรามการเคลื่อนไหวของกลุ่มนักศึกษา โดยมีเป้าหมายลงโทษผู้นำขบวนการนักศึกษา ส่วนสถานศึกษาซึ่งนักศึกษาสังกัดอยู่อาจถูกสั่งปิด ถึงแม้รัฐบาลได้กำหนดมาตรการที่แข็งแกร่งเพื่อปราบปราม แต่การเรียกร้องให้แก้ไขรัฐธรรมนูญก็ยังดำเนินอยู่ ทำให้ปักจองฮีต้องออกมาแสดงจุดยืนในเดือนมกราคม ค.ศ.1975 ว่ารัฐธรรมนูญยูซินมีทั้งผู้สนับสนุนและผู้คัดค้าน ดังนั้นจึงควรรับฟังความคิดเห็นของประชาชน โดยการลงประชามติก่อน แต่พรรคประชาธิปไตยใหม่กับกลุ่มต่อต้านรัฐบาลได้คัดค้าน ต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ รัฐบาลได้จัดการลงประชามติ โดยมีผู้ลงคะแนนเสียงสนับสนุนรัฐธรรมนูญยูซินร้อยละ 73.1

อย่างไรก็ตาม ขบวนการต่อต้านรัฐธรรมนูญยูซินก็ยังดำเนินต่อไป โดยในเดือนกุมภาพันธ์ รัฐบาลปักจองฮีไม่อาจทนต่อแรงกดดันทั้งภายในและภายนอกประเทศได้ จึงผ่อนคลายมาตรการฉุกเฉินบางส่วน ปล่อยตัวนักศึกษาและผู้คัดค้าน ซึ่งถูกคุมขังเพราะละเมิด

มาตรการฉุกเฉิน แต่ก็ยังมีเสียงเรียกร้องให้แก้ไขรัฐธรรมนูญ ฝ่ายรัฐบาลจึงประกาศมาตรการฉุกเฉินฉบับที่เจ็ด และฉบับที่เก้า ซึ่งประกาศในเดือนพฤษภาคม โดยมีสาระสำคัญระบุว่า การเรียกร้องให้แก้ไขและการรายงานหรือเผยแพร่ข้อความ อันไม่เหมาะสมเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ ชิน ถือเป็นการละเมิดกฎหมาย ผู้ฝ่าฝืนจะถูกจับกุมและไม่ได้รับการประกันตัว รวมทั้งการชุมนุมประท้วงของนักศึกษาที่ไม่สามารถกระทำได้ ถ้าไม่ได้รับอนุญาต มาตรการฉุกเฉินฉบับนี้ ถือว่าให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารมากกว่าฉบับใดๆ (ของอิลจุนและวีเชียร์ อินทะสี, 2553) นับจากการประกาศประกาศใช้มาตรการฉุกเฉินฉบับแรกใน ค.ศ.1974 มาจนถึง ค.ศ.1979 อันเป็นปีที่ ปักจองฮีถูกสังหาร มีการกล่าวถึงการบริหารงานของปักจองฮีในช่วงนี้ว่าเป็นยุคมาตรการฉุกเฉิน (Era of Emergency Decrees) และผลที่ปรากฏขึ้น ก็ดูไม่ต่างอะไรไปจากการประกาศสงครามระหว่างรัฐบาลกับประชาชน (Lee 2007, 35)

เมื่อพิจารณานับจากช่วงที่ปักจองฮีรวอำนาจการเมืองอย่างเบ็ดเสร็จ ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำดังกล่าวหรือ*แฮยฮา* ได้รวมตัวกันขึ้นเป็นองค์กรเคลื่อนไหว เพื่อกดดันให้ผู้นำการเมืองและรัฐบาลรับฟังความคิดเห็นและความต้องการ รวมทั้งใช้อำนาจการเมืองไปในทางที่ถูกต้อง การรวมตัวของกลุ่มต่อต้านรัฐบาลที่สำคัญในช่วง ค.ศ.1974-1979 ได้แก่ สมาชิสภาแห่งชาติเพื่อการฟื้นฟูประชาธิปไตย (National Congress for the Restoration of Democracy) แนวร่วมแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตย (National Coalition for Democracy) แนวร่วมแห่งชาติเพื่อประชาธิปไตยและการรวมประเทศ (National Coalition for Democracy and Reunification) ในส่วนที่เป็นองค์กรด้านศาสนา ได้แก่ สมาคมนักบวชคาทอลิกเพื่อความยุติธรรม (Catholic Priests' Association for Justice) ด้านกลุ่มวิชาชีพต่างๆ ได้แก่ สภาองค์กรการเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนเกาหลี (Korean Council for Human Rights Movement) สภานักเขียนเพื่ออิสรภาพ (Council of Writers for Practicing Freedom) และสมาคมอาจารย์ที่ถูกให้ออกเพราะการต่อต้านรัฐบาล (Council of Dismissed Professors) เป็นต้น (Kim 2000, 58-59) การเคลื่อนไหวของกลุ่มต่างๆ เหล่านี้ ได้ถูกรัฐบาลขัดขวางและปราบปรามอย่างหนัก แต่ก็ไม่ได้ทำให้กลุ่มสลายตัว กลับยืนหยัดต่อสู้โดยยึดแนวทางไม่ใช้ความรุนแรง

ถึงแม้กลุ่มต่อต้านอำนาจเผด็จการของปักจองฮี ได้เคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง แต่ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1978 สภาแห่งชาติเพื่อการรวมประเทศก็ได้จัดการเลือกประธานาธิบดีขึ้น โดยพรรคฝ่ายค้านไม่ยอมส่งผู้สมัคร จึงเป็นผลให้ปักจองฮีเป็นผู้สมัครเพียงคนเดียว โดยจำนวนผู้มีสิทธิลงคะแนน 2,581 คน มาลงคะแนน 2,578 คน เป็นบัตรดี 2,577 ใบ และผู้ลงคะแนนทั้ง 2,577 คน ได้เลือกปักจองฮีเป็นผู้นำคนต่อไป จากผลการเลือกตั้งจึงเป็นการชี้ให้เห็นว่า สภาแห่งชาติเพื่อการรวมประเทศ มิได้รับฟังความคิดเห็นของประชาชน หรือใช้

คล้ายพินิจอย่างเป็นอิสระในการเลือกผู้นำ ดังนั้นสถานะของสภานี้จึงเป็นเพียงตรายางประทับเท่านั้น

4. การสิ้นสุดของระบอบยูชุน

การผูกขาดอำนาจการเมืองของปักจองฮี ได้สร้างความไม่พอใจให้แก่ผู้มีความคิดก้าวหน้า ซึ่งต้องการแสดงความคิดเห็นและให้ข้อชี้แนะในการปฏิบัติงานแก่รัฐบาล แต่ผู้นำกลับใช้กลไกของรัฐปิดกั้น และปราบปรามผู้ที่มีความคิดเห็นแตกต่าง ดังกรณีให้เห็นเด่นชัดคือการลักพาตัวคิมแดจุง จากโรงแรมที่พักในญี่ปุ่นเมื่อ ค.ศ.1973 โดยเจ้าหน้าที่สำนักข่าวกรองของเกาหลีใต้ ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะสังหาร เพื่อเป็นการกำจัดคู่แข่งทางการเมืองของปักจองฮี แต่คิมแดจุงรอดชีวิตมาได้ เพราะการเข้าแทรกแซงของสหรัฐอเมริกา จากสภาพเช่นนี้จึงยิ่งสร้างความไม่พอใจให้แก่ผู้รักความเป็นธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะคนชั้นกลาง นักศึกษาและปัญญาชน

ในที่สุดการใช้วิธีการกดขี่และการปราบปรามของปักจองฮี ก็ไม่สามารถต้านทานกระแสความต้องการเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อเกิดกรณีพนักงานของบริษัทวายเอช อุตสาหกรรม (Y.H. Industrial Company) ชุมนุมประท้วง เนื่องจากบริษัทปิดกิจการ ทำให้พนักงานไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงรวมตัวกันประท้วงในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1979 บริเวณที่ทำการพรรคประชาธิปไตยใหม่ เพราะหวังได้รับการสนับสนุนและการคุ้มครองจากพรรคฝ่ายค้าน และคาดหวังว่ารัฐบาลจะไม่ใช้กำลังเข้าปราบปราม แต่รัฐบาลปักจองฮีกลับใช้กำลังตำรวจเข้าจับกุมผู้ประท้วง เป็นผลให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทำให้คิมยองซัมในฐานะผู้นำพรรคฝ่ายค้าน ประกาศแผนโค่นล้มรัฐบาลปักจองฮี และจากท่าทีเช่นนี้เอง ได้เป็นเหตุให้พรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยซึ่งเป็นพรรครัฐบาล อาศัยเสียงข้างมากที่มีอยู่ในสมัชชาแห่งชาติ ลงมติขับคิมยองซัมให้พ้นจากสมาชิกภาพ (Kim 2000, 62-63)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงกลายเป็นชนวนความขัดแย้ง เพราะผู้สนับสนุนคิมยองซัมในเขตเมืองพูซาน (Busan) และมาซาน (Masan) แสดงความไม่พอใจและก่อการชุมนุมประท้วง ฝ่ายรัฐบาลเกิดความหวั่นเกรงว่าสถานการณ์อาจลุกลามไปยังพื้นที่อื่น ปักจองฮีและชาจีชอล (Cha Chi-chol) หัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยประจำตัวประธานาธิบดี จึงเห็นความจำเป็นในการใช้กำลังทหารเข้าปราบปราม แต่คิมแจ-กยู (Kim Chae-kyu) ผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองไม่เห็นด้วย เพราะเกรงว่าสถานการณ์อาจบานปลาย จากความคิดเห็นไม่ตรงกันเช่นนี้ได้นำไปสู่การโต้เถียง และกลายเป็นเหตุให้ฝ่ายหลังสังหารปักจองฮี และชาจีชอลเสียชีวิตในเดือนตุลาคม ค.ศ.1979

การคอร์รัปชันทางการเมืองของชอนดooฮวาน

การสืบทอดอำนาจต่อของผู้บริหาร

ภายหลังปักจองฮีถูกสังหาร การเมืองเกาหลีใต้ก็ยังคงอยู่ภายใต้วิงวอนของระบบเผด็จการ โดยเช-คยูฮา (Choi Kyu-hah) ซึ่งดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีในขณะนั้น ได้รับเลือกให้เป็นประธานาธิบดีสืบแทน แต่อำนาจการเมืองที่แท้จริงกลับอยู่ที่กลุ่มทหาร ซึ่งมีนายพลชอนดooฮวาน (Chun Doo-hwan) และนายพลโนแทอู (Roh Tae-woo) เป็นแกนนำ โดยในช่วงวันที่ 12-13 ธันวาคม นายพลทั้งสองได้ก่อการกระด้างกระเดื่องต่อผู้บังคับบัญชา เข้าจับกุมผู้บัญชาการทหารบกและนายพลอีกหลายสิบคน ด้วยข้อกล่าวหาว่าพัวพันการสังหารปักจองฮี การกระทำดังกล่าวได้นำไปสู่การปะทะกันของทหารที่สนับสนุนแต่ละฝ่าย (Fowler 1999, 268; Young 2003, 72) สุดท้ายนายพลชอนดooฮวานและนายพลโนแทอูสามารถยึดอำนาจได้ พร้อมแต่งตั้งตนเองและพวกพ้องเข้าดำรงตำแหน่งสำคัญในกองทัพ

ถัดมาในเดือนเมษายน ค.ศ.1980 นายพลชอนดooฮวานในฐานะแกนนำกลุ่ม ได้ดำเนินการตามแผนที่วางไว้ โดยเข้าดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักข่าวกรอง อันถือเป็นตำแหน่งที่มีอิทธิพลทางการเมืองมากที่สุดในขณะนั้น เพราะผู้นำสามารถใช้ประโยชน์จากบุคลากรและกลไก ในการติดตามพฤติกรรมของฝ่ายตรงข้าม โดยอ้างเหตุผลด้านความมั่นคง และในบางกรณีได้กล่าวหาบุคคลที่ตกเป็นเป้าหมายว่าเป็นภัยต่อความมั่นคง จึงนำไปสู่การจับกุมและคุมขัง ทั้งที่ไม่ได้กระทำผิดใดๆ เมื่อข่าวผู้นำทหารเข้าดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักข่าวกรองแพร่กระจาย นักศึกษาซึ่งต่างคาดหวังว่าภายหลังยุคเผด็จการปักจองฮี การเมืองเกาหลีใต้คงเปลี่ยนแปลงไปสู่ระบอบประชาธิปไตย จึงรู้สึกผิดหวังและเกิดการรวมตัวต่อต้าน และการเรียกร้องให้ยกเลิกรัฐธรรมนูญชุน

ฝ่ายผู้นำทหารตระหนักว่าถ้านักศึกษาประสบความสำเร็จในการกดดัน จนเป็นผลให้ต้องโอนอ่อนผ่อนตาม ก็จะเป็นอุปสรรคในการกุมอำนาจการเมือง ถ้าผู้นำทหารก้าวขึ้นเป็นผู้นำรัฐบาลแล้ว ก็อาจต้องเผชิญการตรวจสอบและการถ่วงดุล ซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการใช้อำนาจด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ฝ่ายทหารจึงประกาศกฎอัยการศึกในวันที่ 17 พฤษภาคม ครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศ ยุบสมัชชาแห่งชาติ ปิดวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ห้ามดำเนินกิจกรรมทางการเมือง และห้ามการนัดหยุดงาน พร้อมกันนั้นได้เข้าจับกุมนักการเมืองจำนวนหนึ่ง ในข้อกล่าวหายุยงส่งเสริมให้เกิดความไม่สงบขึ้น

อย่างไรก็ตาม การประกาศกฎอัยการศึกษดังกล่าวได้ผลเฉพาะในบางพื้นที่ เพราะนักศึกษาและประชาชนที่เมืองกวางจู (Gwangju) จังหวัดชอลลาใต้ (South Jeolla) ไม่เห็นด้วยกับการกระทำของฝ่ายทหาร จึงรวมตัวกันชุมนุมเรียกร้องให้ปล่อยตัวคนผิดและยุติจากการคุมขัง

ซึ่งคิมแดจุงถือเป็นนักการเมืองที่มีฐานเสียงสนับสนุนอย่างหนาแน่น ในจังหวัดชอลลาเหนือและจังหวัดชอลลาใต้ ในขณะที่เดียวกันได้เรียกร้องให้ยกเลิกการประกาศกฎอัยการศึก แต่ฝ่ายทหารไม่รับฟังพร้อมกับส่งกำลังจากกรุงโซลเข้าสลายการชุมนุม การเผชิญหน้ากันระหว่างผู้ชุมนุมกับฝ่ายทหารได้นำไปสู่ความรุนแรง อันเป็นผลให้ผู้ชุมนุมได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก ซึ่งถือเป็นโศกนาฏกรรมครั้งร้ายแรงในประวัติศาสตร์การเมืองสมัยใหม่ของเกาหลีใต้

ภายหลังเหตุการณ์สลายการชุมนุมที่เมืองควางจู นายพลชอนดุษวานได้รับมอบอำนาจการเมืองมากขึ้น โดยในปลายเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1980 ได้จัดตั้งคณะกรรมการพิเศษด้านมาตรการความมั่นคงแห่งชาติ (Special Committee for National Security Measures) โดยมีประธานาธิบดีเซ-คยูฮาเป็นประธาน แต่อำนาจที่แท้จริงกลับอยู่ที่นายพลชอนดุษวานและผู้สนับสนุน จากสภาพดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้ประธานาธิบดีเซ-คยูฮาออกจากตำแหน่งในเดือนสิงหาคมถัดมา และในเดือนเดียวกันนั้นเอง นายพลชอนดุษวานได้ลาออกจากกองทัพและได้รับเลือกจากสภาแห่งชาติเพื่อการรวมประเทศ ให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี

เมื่อได้ก้าวเป็นผู้นำเกาหลีใต้แล้ว ชอนดุษวานได้ตระหนักถึงพลังต่อต้านรัฐบาลที่มีมาตั้งแต่สมัยปักจองฮี อันเป็นผลสืบเนื่องจากการพัฒนาเศรษฐกิจ ที่ทำให้ชนชั้นกลางขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว และการส่งเสริมการศึกษาอันเป็นผลให้จำนวนนักศึกษาในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้น ซึ่งบุคคลเหล่านี้ต่างต้องการสิทธิและเสรีภาพในการแสดงออก และต้องการให้รัฐบาลเปิดโอกาสให้พวกเขาและประชาชน มีส่วนร่วมในทางการเมือง และตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล อันเป็นการป้องกันการใช้อำนาจโดยมิชอบ ดังนั้นชอนดุษวานจึงดำเนินแผนการแก้ไขรัฐธรรมนูญ โดยจัดให้มีสภาร่างรัฐธรรมนูญ (Council for Constitutional Amendment) ขึ้น และรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขได้ผ่านการลงประชามติจากประชาชนในเดือนตุลาคม ค.ศ.1980 อันเป็นช่วงที่ยังประกาศกฎอัยการศึกอยู่ ตามรัฐธรรมนูญที่แก้ไขใหม่ กำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่ในวาระเจ็ดปี เมื่อพ้นจากตำแหน่งแล้วไม่สามารถกลับมาดำรงตำแหน่งได้อีก ส่วนสมาชิกแห่งชาติได้รับการฟื้นฟูอำนาจขึ้นใหม่ และในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1981 คณะผู้เลือกตั้งประธานาธิบดี (Presidential Electoral College) ได้เลือกชอนดุษวานให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี

นอกจากการใช้กำลังปราบปรามผู้ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตยแล้ว ผู้นำการเมืองยังคงมุ่งปราบปรามบุคคล กลุ่มหรือองค์กรที่มีความคิดเห็นแตกต่าง เพราะเชื่อว่าบุคคลหรือองค์กรเหล่านี้จะให้ความเชื่อถือนับในรัฐบาลลดลง ด้วยเหตุนี้ ภายหลังเหตุการณ์ที่เมืองควางจู ชอนดุษวานจึงเริ่มต้นรณรงค์สะล้าง (purification campaign) สื่อสารมวลชนขึ้น ระหว่างเดือนกรกฎาคมกับสิงหาคม ค.ศ.1980 อันเป็นผลให้สิ่งพิมพ์และวารสารจำนวน 172 หัวเรื่อง ถูกสั่ง

ห้ามตีพิมพ์เผยแพร่ นักหนังสือพิมพ์และผู้ทำงานด้านวิทยุและโทรทัศน์จำนวน 870 คน ถูกให้ออกจากงาน ด้วยเหตุผลไร้ความสามารถ หรือยุยงปลุกปั่นให้เกิดกระตือรือร้นต่อต้านรัฐบาล นอกจากนี้ ชอนดูฮวานยังสั่งปิดหนังสือพิมพ์จำนวน 7 ฉบับ สถานีโทรทัศน์ 3 แห่ง และสำนักข่าวอีก 6 แห่ง ยิ่งไปกว่านั้น ยังห้ามผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ซึ่งตีพิมพ์ในกรุงโซล มีผู้สื่อข่าวประจำในพื้นที่ต่างจังหวัด ในทางกลับกัน ได้ห้ามผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ซึ่งตีพิมพ์ในต่างจังหวัด ทำหน้าที่ผู้สื่อข่าวประจำอยู่ในกรุงโซล (Yang 2000, 152-53) เหตุผลก็เพื่อปิดกั้นการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน มิให้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยให้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเฉพาะที่รัฐบาลเห็นว่าจะก่อประโยชน์ต่อฝ่ายตน

ผลการคอร์รัปชันทางการเมืองในยุครัฐบาลอำนาจนิยม

จากที่นำเสนอมาแสดงให้เห็นว่าปักจองฮีและชอนดูฮวานต่างใช้วิธีการอันมิชอบ ในการได้มาซึ่งอำนาจการเมืองและการรักษาอำนาจ ดังนั้นเมื่อผู้นำการเมืองเปลี่ยนแปลงกติกาก็เอื้อประโยชน์ต่อตนเอง รวมทั้งการใช้กลไกของรัฐ เพื่อแสวงหาอำนาจและความมั่งคั่ง การคอร์รัปชันจึงไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะในบริบททางการเมืองเท่านั้น แต่ได้คาบเกี่ยวไปถึงด้านการบริหารราชการ สังคมและเศรษฐกิจของประเทศด้วย เหตุผลที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะการอยู่ในตำแหน่งไม่ได้อยู่บนพื้นฐานการสนับสนุนของประชาชน แต่หากตั้งอยู่บนเครือข่ายการเมืองและเศรษฐกิจที่ผู้นำสร้างขึ้น สำหรับผลกระทบของการใช้อำนาจดังกล่าว สามารถพิจารณาได้เป็นสองประเด็นหลัก ดังนี้

1. การเฟื่องฟูของระบบพวกพ้อง

ในช่วงที่อึชึงมันเป็นผู้นำเกาหลีใต้ ได้อาศัยตำรวจเป็นกลไกสำคัญในการรักษาอำนาจ โดยเฉพาะในช่วงการเลือกตั้ง เพื่อให้พรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาลได้รับชัยชนะ และเพื่อเป็นการตอบแทนการกระทำดังกล่าว รัฐบาลอึชึงมันจึงแต่งตั้งบุคคลเหล่านั้นให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น ทั้งนี้ไม่ได้พิจารณาว่าผลงานที่ได้กระทำ ก่อประโยชน์ต่อส่วนรวมหรือไม่ (วิเชียร อินทะสี 2550-51, 39-55) ซึ่งสภาพที่เกิดขึ้นดังกล่าว ได้กลายเป็นข้ออ้างหนึ่งที่นายพลปักจองฮีใช้ในการก่อรัฐประหารเมื่อ ค.ศ.1961 เพื่อการลงโทษข้าราชการที่ร่วมทุจริต

อย่างไรก็ตาม เมื่อปักจองฮีดำรงตำแหน่งผู้นำเกาหลีใต้ เขากลับใช้อิทธิพลที่มีอยู่ผ่านองค์กรที่ทำหน้าที่ร่างรัฐธรรมนูญ กำหนดสาระของรัฐธรรมนูญให้เอื้อต่อเขาในการอยู่ในอำนาจการเมืองได้อย่างยาวนาน ดังการกำหนดให้ประธานาธิบดีมีอำนาจในการแต่งตั้งสมาชิกสมัชชา

แห่งชาติจำนวนหนึ่งในสาม ซึ่งสมาชิกกลุ่มนี้ได้เป็นที่รู้จักกันในชื่อยูจองเฮว (Yujonghoe) หรือกลุ่มเพื่อนรัฐบาล (Friends of Government Association) เน้นอนว่าสมาชิกที่แต่งตั้งย่อมเป็นบุคคลที่สนับสนุนและภักดีต่อบั๊กจองฮี ดังนั้นจึงคาดหวังไม่ได้ที่บุคคลเหล่านี้ จะวิพากษ์วิจารณ์หรือตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล และเมื่อรวมกับสมาชิกสมัชชาแห่งชาติที่สังกัดพรรครัฐบาล จำนวนย่อมมีเกินกว่ากึ่งหนึ่ง จึงทำให้การผ่านร่างกฎหมายของรัฐบาลไม่ต้องเผชิญปัญหา นอกจากนี้ ยังเป็นผลให้การตรวจสอบของพรรคฝ่ายค้านเผชิญกับข้อจำกัด

ในด้านการบริหารราชการ เฉพาะส่วนของกองทัพพบว่า นายทหารระดับแกนนำในบางรุ่นได้รวมตัวกันอย่างลับๆ จัดตั้งเป็นกลุ่มชื่อฮานาเฮว (Hanahoe) หรือสมาคมหนึ่งเดียว (Society for Oneness) โดยการรวมตัวนี้ได้เริ่มตั้งแต่สมัยบั๊กจองฮี และดำรงอยู่มาจนถึงสมัยซอนดุกฮวานและโนแทอู สมาชิกของกลุ่มส่วนใหญ่มักได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสำคัญในกองทัพ รวมทั้งได้รับอภิสิทธิ์ในด้านต่างๆ สมาชิกฮานาเฮวนี้ยังได้เข้าแทรกแซงการเมืองในช่วงที่แกนนำทั้งสามคนของกลุ่มเรื่องอำนาจอยู่

นอกจากระบบพวกพ้องที่เกิดขึ้นในกองทัพแล้ว ในการบริหารราชการก็พบว่าสมัยรัฐบาลบั๊กจองฮี ซอนดุกฮวานและโนแทอู การแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งระดับสูงทั้งในทางการเมืองและในการบริหารราชการ ก็มักแต่งตั้งบุคคลที่มีภูมิสำเนาเกิด หรือมาจากพื้นที่เดียวกันกับผู้ว่าการเมือง กล่าวคือ บั๊กจองฮี ซอนดุกฮวานและโนแทอูต่างมาจากเมืองแทกู (Taegu or Daegu) จังหวัดเคียงซังเหนือ (North Kyongsang or Kyongsangbuk-do) ดังนั้นการแต่งตั้งและการเลื่อนตำแหน่งบุคคลจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้และความสามารถ หากแต่ขึ้นอยู่กับความเป็นพวกพ้อง สภาพเช่นนี้ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นระบบทีเค มาเฟีย (T-K mafia or Taegu-Kyongbuk mafia) (Kil 2001, 59) เพราะบุคคลที่ได้รับประโยชน์ล้วนมาจากพื้นที่ดังกล่าว

การที่ผู้ว่าการเมืองยึดถือระบบพวกพ้อง ได้มีผลก่อให้เกิดความแปลกแยก และความรู้สึกถูกเลือกปฏิบัติระหว่างคนที่อยู่ในภูมิภาคต่างกัน อันเป็นมูลเหตุหนึ่งที่เกิดความรู้สึกภูมิภาคนิยม (regionalism) ขึ้น ซึ่งเป็นผลกระทบต่อการพัฒนาทางการเมือง โดยเฉพาะระหว่างคนในพื้นที่จังหวัดเคียงซัง (Kyongsang or Gyeongsang Provinces) กับคนในพื้นที่จังหวัดชอลลา (Cholla or Jeolla Provinces) เพราะประชาชนในพื้นที่จังหวัดชอลลาได้รับผลจากการพัฒนาในสมัยบั๊กจองฮีน้อยกว่าประชาชนในพื้นที่อื่นๆ ข้าราชการและนักการเมืองจากพื้นที่จังหวัดชอลลา ยังได้รับโอกาสน้อยในการดำรงตำแหน่งสำคัญ ทั้งในทางการเมืองและการบริหารราชการ (Hahn 2001, 131) ดังนั้นเมื่อมีการเลือกตั้งในระดับประเทศ ผู้สมัครประธานาธิบดีบางคนจึงได้รับคะแนนเสียงในพื้นที่จังหวัดชอลลาอย่างท่วมท้น แต่กลับ

ได้คะแนนเสียงในพื้นที่จังหวัดเคียงชงน้อยมาก ดังการเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ.1992 คิมแดจุงได้คะแนนเสียงในพื้นที่จังหวัดชอลลาหรือโฮนัม (Honam) ร้อยละ 91 ในขณะที่ได้คะแนนเสียงในพื้นที่จังหวัดเคียงชงหรือยองนัม (Yeongnam) เพียงร้อยละ 10.1 (Sonn 2003, 47) เหตุผลที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะคิมแดจุงเกิดในพื้นที่จังหวัดชอลลา และเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการต่อสู้กับรัฐบาลอำนาจนิยม โดยผู้นำรัฐบาลเหล่านี้ล้วนมีพื้นเพจากจังหวัดเคียงชง

2. การแสวงหาผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างนักการเมืองกับกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่

ดังที่ทราบกันแล้วว่าในสมัยปักจองฮี รัฐบาลได้มีบทบาทสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจ จนมีการกล่าวอ้างกันว่าพัฒนาของเกาหลีใต้ในช่วงนั้น เป็นการพัฒนาที่ขึ้นโดยรัฐ โดยรัฐบาลได้กำหนดแผนพัฒนาระยะห้าปีฉบับแรก เพื่อเป็นกรอบในการการพัฒนา ซึ่งประกาศใช้ใน ค.ศ.1962 ภายหลังจากนั้นได้ประกาศใช้แผนพัฒนาระยะห้าปีในระบะถัดมา โดยรัฐบาลได้จัดตั้งหน่วยงานด้านนโยบายและการวางแผน และการพัฒนาทรัพยากรบุคคล เพื่อรองรับการพัฒนา ผลการพัฒนาดังกล่าวทำให้ภาคเศรษฐกิจของเกาหลีได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว

ต่อมาเมื่อถึงช่วงทศวรรษที่ 1970 ปักจองฮีได้ประกาศใช้นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและเคมี (Heavy and Chemical Industries-HCIs) เพื่อให้ประเทศก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม ซึ่งการที่จะบรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐบาลจำเป็นต้องแสดงบทบาทสำคัญ ในการกำหนดนโยบายและการแสวงหาแหล่งเงินทุนให้กับเอกชน เพื่อนำไปลงทุนและขยายกิจการ นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้กำหนดให้แต่ละจังหวัดต้องมีนิคมอุตสาหกรรม ขยายการลงทุนในโครงสร้างขั้นพื้นฐาน และการขอความร่วมมือภาคเอกชนผลิตสินค้าและบริการ ในสาขาที่รัฐบาลต้องการ จากบทบาทดังกล่าว จึงทำให้รัฐบาลสามารถมีอิทธิพลเหนือภาคเอกชนในด้านต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้สินเชื่อและการให้หลักประกันในด้านการกู้ยืมเงินทุน ทั้งนี้ยังไม่นับรวมถึงการอนุมัติการลงทุนในโครงการต่างๆ และการให้สิทธิพิเศษด้านภาษี

เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเอกชนตั้งอยู่บนพื้นฐานดังกล่าว กอปรกับสภาพการเมืองในขณะนั้นเป็นแบบเผด็จการ จึงเกิดการแสวงหาผลประโยชน์ในทางมิชอบระหว่างทั้งสองฝ่ายขึ้น กล่าวคือ นักการเมืองที่ดำรงตำแหน่งในรัฐบาลอาศัยนโยบาย กฎระเบียบ และข้อกำหนดต่างๆ ในการเรียกรับเงินและสิ่งของเพื่อเป็นการตอบแทน จากการอนุมัติเงินกู้ หรือการอนุมัติงานประมูลจัดซื้อและจัดจ้างในโครงการต่างๆ ที่รัฐดำเนินการให้แก่เอกชน

ถ้ามองในด้านการดำเนินธุรกิจ อาจกล่าวได้ว่าฝ่ายธุรกิจได้รับหลักประกันถึงความต่อเนื่อง และความมั่นคงในการประกอบการ เพราะได้รับสินเชื่อและโครงการต่างๆ เมื่อมองในแง่ของรัฐ ก็อาจกล่าวได้เช่นเดียวกันว่ารัฐมีผู้ประกอบการที่จะช่วยให้โครงการต่างๆ ดำเนินไปตามนโยบายและแผน แต่ถ้ามองในแง่ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่ส่วนรวม ประชาชนอาจไม่ได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ เพราะการจัดสรรทรัพยากรไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการแข่งขัน และความเป็นเหตุเป็นผล หากแต่ขึ้นอยู่กับทางเลือกเปลี่ยนผลประโยชน์อันมิควรได้ หรือความสัมพันธ์ในลักษณะส่วนตัวและความเป็นพวกพ้อง ดังนั้นเงินและทรัพย์สินที่นักการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับ จึงไม่ได้นำไปใช้จ่ายเพื่อสวัสดิการหรือเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม หากแต่จ่ายไปเพื่อช่วยให้นักการเมืองอยู่ในอำนาจ หรือไม่ก็เป็นการสะสมความมั่งคั่งส่วนตัว

ในช่วงที่เกาหลีใต้ปกครองโดยรัฐบาลเผด็จการ การแสวงหาผลประโยชน์อันมิชอบร่วมกันระหว่างนักการเมืองกับกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่หรือ *แชบ็อล* (Jaebol) และนักธุรกิจทั่วไปได้เกิดขึ้นค่อนข้างแพร่หลาย โดยผู้นำการเมืองมักกดดันให้นักธุรกิจและกลุ่มธุรกิจบริจาคเงินที่อยู่ในรูปของ *ซอน โจเซ* (jun joseh) หรือค่าใช้จ่ายที่เสมือนหนึ่งเป็นภาษี (quasi-taxes) ในโอกาสสำคัญๆ อาทิเช่น เทศกาลชูชอก (Chuseok) หรือวันขึ้นปีใหม่ตามประเพณีเกาหลี (Traditional Korean Holiday)

ดังนั้นจึงพบว่าในสมัยปักจองฮี พรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยซึ่งเป็นพรรครัฐบาลได้รับประโยชน์จากเงินที่นักธุรกิจและกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ บริจาคให้แก่พรรคในรูปของกองทุนการเมือง (political fund) เป็นจำนวนมาก ซึ่งในข้อเท็จจริง เงินเหล่านี้ก็คือสินบนที่จ่ายให้นักการเมืองและผู้มีอำนาจในรัฐบาล เพื่อแลกกับประโยชน์ที่จะได้รับในรูปเงินกู้ยืมจากธนาคารเงินกู้ต่างประเทศ ใบอนุญาตการนำเข้าและส่งออกสินค้า และอื่นๆ สำหรับอัตราการบริจาคโดยทั่วไป อยู่ระหว่างร้อยละ 10-20 ของมูลค่าของเงินกู้ที่ได้รับ กองทุนการเมืองหรือเงินบริจาคเหล่านี้ ส่วนหนึ่งนำไปใช้จ่ายในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง อีกส่วนหนึ่งเป็นเงินที่แจกจ่ายกันในบรรดานักการเมือง เพื่อใช้ในการรักษาความภักดีของผู้อยู่ภายใต้การอุปถัมภ์เอาไว้

สำหรับรูปแบบการใช้จ่ายเงินกองทุนการเมือง แน่หนอนว่าพรรครัฐบาลย่อมได้เปรียบในการเรียกรับเงินสินบน เพราะสมาชิกพรรคดำรงตำแหน่งในรัฐบาล มีอำนาจการตัดสินใจในนโยบายและแผนงาน ดังนั้นเพื่อสร้างหลักประกันให้สมาชิกพรรคได้รับคะแนนนิยม และผู้มีสิทธิลงคะแนนเสียงเกิดความรู้สึกสนิทสนมและพึงพาได้ พรรคจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมต่างๆ ขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในกรณีพรรคสาธารณรัฐประชาธิปไตยของปักจองฮี ได้กำหนดให้สมาชิกจัดงานสังสรรค์ร่วมกับประชาชน การสนับสนุนการรวมตัวเป็นสมาคม การเข้าร่วมงานพิธีการ เช่น งานมงคลสมรส และงานเทศกาลวันหยุด เป็นต้น นอกจากนี้ ก็จัดตั้งกลุ่มประชาชนขึ้นในระดับ

หมู่บ้าน โดยให้อยู่ภายใต้การดูแลขององค์กรในส่วนกลาง ดังกรณีขบวนการประชาชนเพื่อฟื้นฟูชาติ (People's Movement for National Reconstruction) (Kang 2002a, 185-86) ซึ่งในช่วงการเลือกตั้ง กลุ่มเหล่านี้จะกลายเป็นฐานคะแนนให้กับผู้สมัครพรรครัฐบาล อันถือเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของการซื้อเสียงเลือกตั้ง

ภายหลังจากปักจองฮีถูกสังหาร ได้มีรายงานระบุว่าคิมจองฟิลซึ่งเป็นบุคคลใกล้ชิดของปักจองฮี มีเงินสะสมมากกว่า 150 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา รวมถึงที่ดินซึ่งเป็นฟาร์มปศุสัตว์ และไร่น้ำจำนวนมากหลายเอเคอร์ และฟาร์มโคนมจำนวนมากหลายพันตัว อีฮูรัก (Lee Hu-rak) ซึ่งมีตำแหน่งหัวหน้าเจ้าหน้าที่สำนักประธานาธิบดี มีทรัพย์สินสะสมจำนวน 40 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา โอวอนชอล (Oh Won-chul) ผู้อำนวยการแผนพัฒนาอุตสาหกรรมหนักและเคมี (Heavy and Chemical Industrialization Plan) มีทรัพย์สินสะสมจำนวน 4.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา และอีเซโฮ (Lee Se Ho) อดีตผู้บัญชาการทหารบก มีทรัพย์สินสะสมจำนวน 18.5 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา (Kang 2002a, 188) โดยเงินเหล่านี้ถือว่าได้มาจากการยกยอกและการเรียกรับสินบนจากนักธุรกิจและกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่

ตาราง การบริจาคเงินของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ให้แก่กองทุนการเมือง

หน่วย : พันล้านบาท

กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ (เรียงลำดับตามปริมาณ การขายใน ค.ศ.1992)	กองทุนการเมือง		
	ซัมซุง อุนดง (ปักจองฮี ซอนดู ฮวาน)	มุลนิริอิลแฮ (ซอนดูฮวาน)	กองทุนพรรค ยูติธรรม ประชาธิปไตย (ซอนดูฮวาน)
1. เฮียนแด (Hyundai)	7.4	5.15	0.52
2. ซัมซุง (Samsung)	7.8	4.5	0.9
3. แอลจี (LG)	6.7	3.0	1.3
4. แทอู (Daewoo)	4.85	4.0	0.7
5. เอสเค (SK)	5.8	2.8	1.0
6. ซังโยง (Ssangyong)	2.7	1.5	0.8
7. ฮันจิน (Hanjin)	4.5	2.2	0.6
8. โคเรียเอ็กโพลซีฟ (Korea Explosives) หรือฮันฮวา (Hanhwa)	1.1	1.5	0.4
9. ฮโยซง (Hyosung)	0.8	0.9	0.2
10. ทงกุก (Dongkuk)	2.1	1.45	0.6

ที่มา : Han Heung-soo and Ahn Byung-hoon, "Patterns and Realities of Illegal Political Funds in Korea" *East and West Studies* 7 (1994): 207 (in Korean) อ้างถึงใน David C. Kang, *Crony Capitalism: Corruption and Development in South Korea and the Philippines* (New York: Cambridge University Press, 2002b), 103.

ต่อมาในสมัยชอนดอฮวาน การเรียกรับเงินบริจาคจากนักธุรกิจและกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ก็ยังคงปฏิบัติกันอยู่ ดังกรณีมูลนิธิอีลแฮ (Ilhae Foundation) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับชอนดอฮวาน (ดังตัวอย่างข้อมูลที่นำเสนอในตาราง) ถ้าพิจารณาจากวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งมูลนิธิ ได้ระบุไว้เพื่อการวิจัยและรำลึกถึงรัฐมนตรีผู้เสียชีวิต ในกรณีระเบิดที่เกิดขึ้นในพม่าเมื่อ ค.ศ.1983 แต่ในข้อเท็จจริงมูลนิธิกลับเป็นแหล่งรวบรวมเงินที่เรียกรับจากกลุ่มธุรกิจ ดังจากข้อมูลที่ระบุว่าประธานสหพันธ์อุตสาหกรรมเกาหลีใต้ (Federation for Korean Industries) เป็นผู้ทำหน้าที่รวบรวมเงินบริจาค ซึ่งจำนวนเงินที่มูลนิธิอีลแฮได้รับนั้น มีจำนวนมากถึง 90 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา (Kang 2001, 92)

ความสัมพันธ์ระหว่างนักการเมืองกับกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ ในลักษณะที่ต่างฝ่ายต่างได้รับประโยชน์ ย่อมเกื้อหนุนให้การดำเนินกิจการของกลุ่มเป็นไปอย่างต่อเนื่อง แต่ถ้าความสัมพันธ์ของทั้งสองฝ่ายไม่ราบรื่น ผลกระทบในทางลบมักตกกับฝ่ายธุรกิจ ดังกรณีของกลุ่มซัมซุง (Samsung) เกิดความขัดแย้งกับรัฐบาลปักจงฮี เนื่องจากบริษัทฮันกุกผลิตปุ๋ย (Hankuk Fertilizer Company) ซึ่งเป็นบริษัทในเครือ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดกฎหมาย ในการนำเข้าวัตถุดิบเพื่อการผลิต รัฐบาลปักจงฮีจึงบีบบังคับให้กลุ่มซัมซุงขายกิจการบริษัทฮันกุกผลิตปุ๋ยให้แก่อำนาจ พร้อมกับจับกุมบุตรชายของผู้ก่อตั้งกลุ่มซัมซุง (Wad 2002, 197-99) ในทางตรงกันข้าม ถ้ากลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่หรือนักธุรกิจมีความสัมพันธ์ที่ดีกับรัฐบาลหรือนักการเมือง ซึ่งหมายถึงการให้ความสนับสนุนด้านการเงินและสิ่งของ เพื่อให้ทั้งนักการเมืองได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งหรือการอยู่ในอำนาจ กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่หรือนักธุรกิจก็จะได้รับผลประโยชน์ตอบแทน และดำเนินธุรกิจได้อย่างราบรื่น ดังในช่วงการหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ.1992 กลุ่มซัมซุงได้ให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่แก่คิมยองชัง และเมื่อคิมยองชังได้รับชัยชนะและเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี รัฐบาลคิมยองชังก็ได้อนุมัติให้กลุ่มซัมซุงลงทุนในอุตสาหกรรมรถยนต์ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ ทางกลุ่มเคยยื่นความประสงค์ แต่ได้รับการปฏิเสธ

นอกจากนี้ในกรณีผู้มีอำนาจทางการเมืองในขณะนั้น มองว่ากลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่หรือนักธุรกิจทำลายคำสั่ง หรือปฏิเสธความต้องการของผู้มีอำนาจ กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ก็น่าจะต้องเผชิญปัญหาการอยู่รอด จนถึงขั้นต้องยุติกิจการ ดังกรณีของกลุ่มคูกเจ (Kukje) ซึ่งเกิดปัญหาความขัดแย้งขึ้นใน ค.ศ.1985 เมื่อผู้ก่อตั้งกลุ่มไม่ยอมปฏิบัติตามความต้องการของรัฐบาลชอนดอฮวาน ในการบริจาคเงินให้แก่มูลนิธิอีลแฮ รวมทั้งไม่ได้สนับสนุนด้านการเงินแก่ขบวนการชุมชนใหม่หรือแซมมัลลุนดง (Saemaul Undong) ซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของชอนดอฮวาน (Kim 1994, 201-202; Lee 1997, 2, 171) ผลที่เกิดขึ้นก็คือรัฐบาลปฏิเสธที่จะให้เงินกู้และการ

รับรองเช็ด ซึ่งในเวลาไม่กี่สัปดาห์ถัดมา ทางกลุ่มคุกเจต้องประกาศภาวะล้มละลาย ทั้งที่เป็นกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่อันดับที่เจ็ดของเกาหลีใต้ และมีพนักงานราว 38,000 คน

การปฏิรูปการเมือง แนวทางพื้นฐานในการแก้ไขการคอร์รัปชันของเกาหลีใต้

กระบวนการความเป็นประชาธิปไตยกับการแก้ไขการคอร์รัปชันทางการเมือง

ในการแก้ไขการคอร์รัปชัน นักวิชาการได้ศึกษาและเสนอแนวทางไว้หลากหลาย โดยขึ้นอยู่กับมุมมองว่าปัญหาดังกล่าวมีสมมติฐานหรือสาเหตุมาจากปัจจัยใด กล่าวคือ ถ้ามีมุมมองว่าสาเหตุของการคอร์รัปชันมาจากการผูกขาด หรือการแทรกแซงของรัฐในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ก็จะมีข้อเสนอการแก้ไข โดยการแปรรูปกิจการบางอย่างของรัฐให้เอกชนดำเนินการ แทน สำหรับโรบิน ทีโอบอลด์ (Robin Theobald) ได้เสนอแนวทางการแก้ไขไว้อย่างกว้างๆ ดังนี้ ประการแรก การปราบปรามและการรณรงค์ (purges and campaigns) มักเกิดขึ้นเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงระบอบ โดยกลุ่มผู้นำการเปลี่ยนแปลงจะกล่าวหา และดำเนินการลงโทษกลุ่มผู้นำของระบอบเดิมว่าใช้อำนาจแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน ทั้งนี้เพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่ผู้นำระบอบใหม่ ประการที่สอง การจัดตั้งองค์กรขึ้นมารับผิดชอบด้านการสอบสวน ผู้ถูกกล่าวหาว่าประพฤติมิชอบ และนำตัวบุคคลดังกล่าวดำเนินคดีในศาล ประการที่สาม การไม่ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐและองค์กรเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมือง (depoliticisation) ประการที่สี่ การสร้างและการปลูกฝังค่านิยม (moral re-armament) ประการที่ห้า การตรวจสอบการใช้อำนาจในทางฉ้อฉล และการสร้างความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และประการที่หก การแปรรูป (privatization) โดยการลดขนาดกิจกรรมและกิจการของภาครัฐ เพื่อไม่ให้นักการเมืองและเจ้าหน้าที่แสวงหาประโยชน์เพื่อตนเอง จากการผูกขาดหรือการไม่มีคู่แข่ง (Theobald 1990, 133-34)

ในการแก้ไขการคอร์รัปชัน นอกจากเป้าหมายเพื่อสร้างมาตรฐานชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น โดยระบอบการเมืองและระบบราชการตอบสนองต่อความต้องการ และอยู่ภายใต้การตรวจสอบของประชาชนแล้ว การแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันยังมีนัยหรือมิติทางการเมืองอีก ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าผู้นำการเมืองดำเนินการในช่วงใด ดังที่เคต กิลเลสปี (Kate Gillespie) และเกเวน โกรูลีลิก (Gwenn Okruhlik) ได้เสนอกรอบการวิเคราะห์ โดยพิจารณาในบริบทของช่วงหลังรัฐประหาร (post-coup) ช่วงหลังปฏิวัติ (post-revolution) ช่วงระหว่างการดำรงตำแหน่ง (incumbent) ช่วงหลังการสืบทอดอำนาจ (post-succession) และช่วงหลังการเลือกตั้ง (post-election) โดยมีองค์ประกอบอื่นที่ต้องวิเคราะห์ประกอบกัน ได้แก่ แรง

กระตุ้น (stimuli) วัตถุประสงค์ (objectives) ยุทธวิธี (strategies) และผลที่เกิดขึ้น (consequences) (Gillespie and Okruhlik 1991, 77-95)

สำหรับประเด็นการแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันทางการเมืองในเกาหลีใต้ ในส่วนนี้ ผู้เขียนต้องการชี้ให้เห็นว่ากระบวนการความเป็นประชาธิปไตย (democratization) หรืออาจกล่าวให้เป็นรูปธรรมมากขึ้นก็คือ การปฏิรูปการเมือง (political reform) ซึ่งเกิดจากการต่อสู้หรือขับเคลื่อนของประชาชน จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงกติกากการเมือง โดยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ กำหนดให้ผู้นำการเมืองต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ฝ่ายค้านสามารถตรวจสอบการบริหารงานของรัฐบาล สื่อมวลชนมีเสรีภาพในการทำหน้าที่ ประชาสังคม (civil society) มีส่วนรวมในการตัดสินใจ และติดตามการปฏิบัติงานของฝ่ายการเมือง สามารถลดและแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันทางการเมืองได้ เพราะผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูปการเมืองในเกาหลีใต้ ทำให้กลไกในระบบการเมืองสามารถนำอดีตประธานาธิบดีสองคน ซึ่งถูกกล่าวหาว่าใช้อำนาจโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองได้อำนาจการเมือง และมีทรัพย์สินจากการทุจริต มาได้สวนตามกระบวนการยุติธรรม และต่อมาเมื่อสถาบันการเมืองมีความเข้มแข็ง กลไกต่างๆ ในระบบการเมือง ก็ได้แสดงบทบาทสำคัญยิ่งขึ้น ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชัน จนเกาหลีใต้ถูกกล่าวถึงว่าเป็นหนึ่งในบรรดาประเทศ ที่ประสบความสำเร็จในการป้องกันและแก้ปัญหาดังกล่าว

จากผลการศึกษาของนักวิชาการ ถึงความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการความเป็นประชาธิปไตยกับการคอร์รัปชัน ยังมีข้อสรุปที่แตกต่างกัน ดังเช่นเคนเนท ไมเออร์ (Kenneth J. Meier) และโทมัส โฮลบลูค (Thomas M. Holbrook) สรุปว่าระบบการเมืองที่มีการเลือกตั้งแข่งขันกันสูง และมีผู้ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งอยู่ในเกณฑ์สูง การคอร์รัปชันจะลดลง แต่บางองค์ประกอบของประชาธิปไตย อาทิเช่น การกำหนดให้ต้องรายงานค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้ง การกระจายอำนาจ และลักษณะประชาธิปไตยโดยตรง ถือว่าไม่มีความสัมพันธ์กับการคอร์รัปชัน (Meier and Holbrook 1992, 135) เช่นเดียวกับดาเนียล ไตรส์แมน (Daniel Treisman) ที่ระบุว่าระดับของความเป็นประชาธิปไตย ไม่เกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับการคอร์รัปชัน แต่ระยะเวลาการปกครองแบบประชาธิปไตยอันยาวนาน สามารถคาดการณ์ได้ว่าการคอร์รัปชันจะเกิดขึ้นน้อย (Treisman 2000, 399)

สำหรับเวย์น แซนด์ฮอลท์ (Wayne Sandholtz) และวิลเลียม โคทซ์เล (William Koetzle) พบว่ากรณีที่ที่ปทัสถานและความเป็นสถาบันของประชาธิปไตยยังอ่อนแอ ระดับการคอร์รัปชันก็จะสูง (Sandholtz and Koetzle 2000, 31) นอกจากนี้ในการศึกษาของคิม ควาิล ฮิล (Kim Quaille Hill) ก็ได้ข้อสรุปว่าถ้าระบบการเมืองมีความเป็นประชาธิปไตยมาก การคอร์รัปชัน

ทางการเมืองจะต่ำ ในทำนองเดียวกัน ถ้าการไปใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งมีมาก และการที่พรรคการเมืองแข่งขันกันสูง การคอร์รัปชันก็จะต่ำ หรือกล่าวโดยภาพรวม เมื่อมีกระบวนการความเป็นประชาธิปไตย การแข่งขัน และการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับสูง การคอร์รัปชันก็จะต่ำ (Kim 2003, 613-31)

จากผลการศึกษาดังกล่าว ถึงแม้ไม่ได้ข้อสรุปที่ตรงกันอย่างชัดเจนว่าทุกองค์ประกอบของความเป็นประชาธิปไตยทำให้การคอร์รัปชันลดลง แต่ก็มีส่วนองค์ประกอบได้มีผลทำให้การคอร์รัปชันลดลง อาทิเช่น การที่พรรคการเมืองต่างๆ แข่งขันกันในการเลือกตั้ง ย่อมเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเลือกพรรค ที่มันนโยบายสอดคล้องกับความต้องการ และการที่ผู้สมัครคนใดจะได้รับเลือกตั้งหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของประชาชน นอกจากนี้ องค์ประกอบของการมีส่วนร่วม ก็เป็นปัจจัยผลักดันให้นักการเมืองและผู้นำการเมือง ต้องระมัดระวังในการปฏิบัติหน้าที่ เพราะถ้ากระทำความผิดพลาดก็ย่อมมีผลต่อคะแนนนิยมที่จะได้รับ และถ้าผิดกฎหมายก็อาจต้องพ้นจากตำแหน่งและถูกดำเนินคดี ซึ่งแตกต่างจากระบบการเมืองแบบอำนาจนิยม ที่ผู้มีอำนาจสามารถปกปิดความผิดของตน เพราะสื่อมวลชนถูกปิดกั้นในการทำหน้าที่ หรือไม่ก็ใช้วิธีการข่มขู่ เป็นต้น

เมื่อกล่าวถึงกระบวนการความเป็นประชาธิปไตย โดยทั่วไปย่อมมองไปที่การเปลี่ยนแปลงของระบอบการเมืองจากอำนาจนิยม (authoritarianism) ไปเป็นประชาธิปไตย (democracy) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้จากหลายปัจจัย อาทิเช่น วิกฤตเศรษฐกิจ พลังเรียกร้องทางการเมือง ความกดดันจากภายนอกประเทศ และความไม่เป็นเอกภาพภายในระบอบ เมื่อระบบการเมืองเปลี่ยนแปลงไปเป็นประชาธิปไตย ก็ต้องพิจารณาต่อไปอีกว่าความเป็นประชาธิปไตยมีมากน้อยขนาดไหน ถ้าพิจารณาจากองค์ประกอบที่โรเบิร์ต ดาห์ล (Robert A. Dahl) ให้ไว้ ก็ได้แก่ รัฐบาลต้องมาจากการเลือกตั้ง ที่จัดขึ้นอย่างเสรี และยุติธรรม การให้หลักประกันเกี่ยวกับสิทธิในการเลือกตั้ง ประชาชนมีสิทธิในการสมัครรับเลือกตั้ง การมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การมีสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และการมีสิทธิในการรวมกลุ่มและสมาคมอย่างอิสระ (Dahl 1971, 3)

สำหรับกระบวนการความเป็นประชาธิปไตย จะพัฒนาไปอย่างต่อเนื่องและประสบความสำเร็จหรือไม่นั้น ในทัศนะของนักวิชาการบางท่านเห็นว่าขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญสองประการ ได้แก่ การมีประชาสังคมที่เข้มแข็งและดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และรัฐ (state) ต้องมีความยืดหยุ่นและมีสมรรถนะในด้านต่างๆ (Grugel 2002, 1) สำหรับบทบาทของประชาสังคมที่มีต่อประชาธิปไตยนั้น ลาร์รี ไดอะมอนด์ (Larry Diamond) ชี้ให้เห็นว่าประชาสังคมช่วยให้อำนาจของรัฐบาลลดลง รัฐบาลต้องอยู่ภายใต้การตรวจสอบของประชาชน เปิดโอกาสให้

ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในสมาคมหรือองค์กรที่จัดตั้งขึ้นอย่างอิสระ ซึ่งจะช่วยให้เพิ่มทักษะและการตระหนักรู้ในประชาธิปไตย เปิดช่องทางให้ประชาชนได้แสดงออกถึงความต้องการ การรักษาสีทึและประโยชน์ นอกเหนือไปจากผ่านช่องทางพรรคการเมือง และสร้างโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมบริหารและจัดการในระดับท้องถิ่น (Diamond 1994, 4-17)

ในบทความนี้ ผู้เขียนถือว่าการปฏิรูปการเมืองเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการความเป็นประชาธิปไตย โดยกิจกรรมดังกล่าวมีเป้าหมายเพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในนโยบาย และตรวจสอบการทำงานของผู้นำการเมืองและรัฐบาลได้มากขึ้น ในขณะเดียวกัน ผู้นำการเมืองและรัฐบาลต้องมีความโปร่งใสในการปฏิบัติหน้าที่ และรับฟังความคิดเห็นของประชาชนมากขึ้นเช่นกัน สำหรับการแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันในเกาหลีใต้ โดยเฉพาะการคอร์รัปชันทางการเมือง สามารถพิจารณาได้ ดังนี้

1. การดำเนินความพยายามปฏิรูปการเมือง

ถึงแม้กองทัพภายใต้การนำของนายพลชอนดูฮวาน สามารถปราบปรามผู้เรียกร้องประชาธิปไตยที่เมืองควางจู และนายพลชอนดูฮวานได้ก้าวเข้าดำรงตำแหน่งผู้นำเกาหลีใต้ในเวลาถัดมา แต่การเรียกร้องประชาธิปไตยและความเป็นธรรม ได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง สภาพการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าพลังการเรียกร้องประชาธิปไตยได้เติบโตและเข้มแข็ง จนยากที่รัฐบาลจะใช้วิธีการบังคับหรือปราบปราม บทเรียนที่ประชาชนได้รับในช่วงการปกครองแบบเผด็จการสมัยปักจองฮี ได้ก่อให้เกิดจิตสำนึกและความมุ่งมั่นในการต่อสู้ เพื่อให้ผู้นำการเมืองเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในขณะเดียวกันก็ให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อให้เกิดปฏิรูปการเมือง สร้างระบบการเมืองให้โปร่งใส และที่สำคัญเพื่อเป็นการสกัดกั้นไม่ให้ผู้นำขยายฐานอำนาจ เพื่อการอยู่ในตำแหน่งโดยไม่มีข้อจำกัดด้านวาระ

ภายหลังจากรัฐบาลชอนดูฮวานผ่อนคลายมาตรการควบคุมและปราบปราม ในช่วงปลาย ค.ศ.1983 กลุ่มต่อต้านรัฐบาลและเรียกร้องประชาธิปไตย ซึ่งมาจากหลายภาคส่วน ก็ได้ฟื้นคืนชีพและกลับมาแสดงบทบาท อาทิเช่น แนวร่วมนักศึกษาแห่งชาติเพื่อการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย (National Student Coalition for Democracy Struggle) แนวร่วมเยาวชนเพื่อเคลื่อนไหวเรียกร้องประชาธิปไตย (Youth Coalition for Democracy Movement) สมาพันธ์สวัสดิการแรงงานแห่งเกาหลี (Korean Council for Labor Welfare) และสภาการเคลื่อนไหวเพื่อประชาชนและประชาธิปไตย (Council of Movement for People and Democracy) (Kim 2000, 82-84) กลุ่มเหล่านี้ส่วนหนึ่งก่อตั้งขึ้นมาใหม่ แต่ก็มีรากฐานมาจากกลุ่มเคลื่อนไหวใน

สมัยปักจองฮี การเคลื่อนไหวของประชาสังคมเหล่านี้ถือว่ามีส่วนอย่างสำคัญ ในการกดดันให้เกิดการแก้ไขรัฐธรรมนูญใน ค.ศ.1987

ในสมัยชอนดุกวอน กล่าวได้ว่าการพัฒนาเศรษฐกิจสมัยปักจองฮี ได้เป็นผลให้เกาหลีใต้เปลี่ยนแปลงไปมาก โดยนับตั้งแต่ ค.ศ.1980 เป็นต้นมา โครงสร้างเศรษฐกิจได้เปลี่ยนจากภาคเกษตรกรรม ไปสู่ภาคอุตสาหกรรมอย่างเต็มตัว การชุมนุมเรียกร้องต่างๆ ก็ไม่ได้มีเฉพาะกลุ่มนักศึกษาและนักเคลื่อนไหวเท่านั้น แต่ยังมีประชาชนทั่วไป คนชั้นกลาง และผู้ใช้แรงงานเข้าร่วมด้วย ดังนั้นถ้าหากคนชั้นกลางและผู้ใช้แรงงาน ใช้วิธีการผลงานเพื่อกดดันให้เป้าหมายบรรลุผล จึงย่อมส่งผลกระทบต่อการผลิตสินค้าและการให้บริการ

นอกจากนั้น เกาหลีใต้ได้รับคัดเลือกให้เป็นเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกใน ค.ศ. 1988 ดังนั้นถ้าการชุมนุมประท้วงยังคงเกิดขึ้น ย่อมเป็นอุปสรรคในการเป็นเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาในระดับโลก หรือไม่เช่นนั้น ย่อมมีความเป็นไปได้ที่คณะกรรมการจัดการแข่งขันจะมอบหมายให้ประเทศอื่นเป็นเจ้าภาพแทน และที่สำคัญเกาหลีใต้ยังมีวัตถุประสงค์อื่นในการเป็นเจ้ากีฬาโอลิมปิก ซึ่งก็คือความประสงค์ที่จะแสดงให้เห็นนาประเทศ ประจักษ์ถึงความสำเร็จในการพัฒนาประเทศ ที่ใช้ระยะเวลาไม่นานนัก ภายหลังจากสงครามเกาหลียุติการสู้รบลง ในขณะเดียวกัน ก็เพื่อให้ประเทศซึ่งเป็นพันธมิตรของเกาหลีเหนือ ตระหนักว่าเกาหลีใต้ประสบความสำเร็จในการพัฒนามากกว่าเกาหลีเหนือ ซึ่งอาจเป็นช่องทางให้เกาหลีใต้สามารถสร้างความสัมพันธ์ทางการทูตกับประเทศ ที่เป็นพันธมิตรของเกาหลีเหนือได้ด้วย

จากเหตุผลความจำเป็นอย่างยิ่งดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้โนแทอู (Roh Tae-woo) ซึ่งเป็นเพื่อนของชอนดุกวอน และยังเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการยึดอำนาจ เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ.1979 ต้องออกแถลงการณ์ในวันที่ 29 มิถุนายน ค.ศ.1987 เพื่อให้คำมั่นสัญญากับผู้ชุมนุมประท้วงที่เกิดขึ้นตามเมืองต่างๆ ทั่วเกาหลีใต้ว่า รัฐบาลจะดำเนินการปฏิรูปการเมือง ทั้งนี้เพราะโนแทอูเห็นว่าการประนีประนอมกับผู้ชุมนุม น่าจะเป็นทางออกที่เหมาะสมกว่าการใช้กำลังเข้าปราบปราม

สำหรับแถลงการณ์เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน ประกอบด้วยสาระที่สำคัญ คือ ประการแรก กำหนดให้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดีโดยตรง ประการที่สอง การแก้ไขกฎหมายการเลือกตั้งประธานาธิบดี เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปอย่างบริสุทธิ์ยุติธรรม ประการที่สาม การนิรโทษกรรมและการคืนสิทธิเสรีภาพให้แก่ผู้ที่ต่อต้านรัฐบาล ประการที่สี่ การสร้างความเข้มแข็งและการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน โดยการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ประการที่ห้า การให้หลักประกันด้านเสรีภาพแก่สื่อมวลชน ประการที่หก การฟื้นฟูการปกครองท้องถิ่น โดยฝ่ายบริหารและสมาชิกสภาองค์กรปกครองท้องถิ่น ต้องมาจากการเลือกตั้ง ประการที่เจ็ด การ

สร้างบรรยากาศทางการเมืองให้เอื้อต่อการเจรจาและการประนีประนอม และประการที่แปด การปฏิรูปสังคมในด้านต่างๆ เพื่อนำไปสู่การเป็นสังคมที่ใสสะอาด (Oh 1999, 98-101)

ภายหลังจากฝ่ายต่างๆ ได้เห็นชอบกับแถลงการณ์ดังกล่าว ในเดือนตุลาคม ค.ศ.1987 สมัชชาแห่งชาติจึงแต่งตั้งคณะกรรมการพิเศษเพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญขึ้น โดยรับฟังความคิดเห็นจากทั้งฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาล ร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญได้ผ่านความเห็นชอบจากสมัชชาแห่งชาติ ผ่านการลงประชามติ และได้ประกาศใช้ในเดือนตุลาคมนั้นเอง สาระสำคัญของรัฐธรรมนูญที่ได้แก้ไข กำหนดไว้ชัดเจนว่าเกาหลีใต้ปกครองในระบอบประชาธิปไตย อำนาจอธิปไตยมาจากประชาชน กองทัพซึ่งเคยเข้าแทรกแซงการเมือง และถูกผู้นำการเมืองใช้เป็นเครื่องมือในการปราบปรามฝ่ายตรงข้ามนั้น ตามรัฐธรรมนูญที่ได้แก้ไข กำหนดให้กองทัพทำหน้าที่ด้านความมั่นคง ปกป้องดินแดน และให้วางตัวเป็นกลางในทางการเมือง

สำหรับสาระสำคัญที่เกี่ยวกับประธานาธิบดี กำหนดให้ประธานาธิบดีต้องมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน ดำรงตำแหน่งได้วาระเดียว โดยมีวาระการดำรงตำแหน่งห้าปี ประธานาธิบดีเป็นผู้มีอำนาจในการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี โดยได้รับความเห็นชอบจากสมัชชาแห่งชาติ ในด้านของสมัชชาแห่งชาติ นอกจากปฏิบัติหน้าที่ในการออกกฎหมายแล้ว ตามรัฐธรรมนูญกำหนดไว้อย่างชัดเจนในการตรวจสอบการทำงานของฝ่ายบริหาร โดยสมัชชาแห่งชาติหรือคณะกรรมการมีอำนาจเรียกบุคคลในฝ่ายบริหาร เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือตัวแทนมาตอบข้อซักถามในที่ประชุมได้

จากข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญดังกล่าว จึงเป็นหลักประกันสำคัญที่ผู้นำการเมืองไม่อาจที่จะใช้วิธีการฉ้อฉล เพื่อให้ตนอยู่ในตำแหน่งที่ยาวนานได้อีก เพราะรัฐธรรมนูญกำหนดให้ดำรงตำแหน่งได้วาระเดียว สมัชชาแห่งชาติมีอำนาจในการตรวจสอบ และถ่วงดุลการทำงานของประธานาธิบดี ส่วนกองทัพรัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน ให้มีความเป็นกลางทางการเมือง สำหรับสื่อมวลชน รัฐธรรมนูญได้ให้หลักประกันเกี่ยวกับเสรีภาพในการทำหน้าที่ ด้วยเหตุนี้ แต่ละฝ่ายจึงสามารถตรวจสอบการทำงาน และใช้อำนาจถ่วงดุลกันได้

จากพลวัตรการเมืองดังกล่าว จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการตรวจสอบการทำงานในภาครัฐ ซึ่งประกอบด้วยนักการเมืองในฐานะผู้กำหนดนโยบาย และข้าราชการในฐานะผู้ดำเนินนโยบายไปปฏิบัติ ผู้นำการเมืองและข้าราชการที่เกี่ยวข้องกับการคอร์รัปชัน ได้ถูกไต่สวนในเวลาต่อมา ดังกรณีการนำตัวอดีตรองประธานาธิบดีชอนดอฮวันและอดีตรองประธานาธิบดีโนแทฮุนศาล จากข้อกล่าวหาการใช้อำนาจโดยมิชอบ ในการปราบปรามประชาชนและการคอร์รัปชัน จึงถือเป็นผลโดยตรงจากการปฏิรูปการเมืองหรือกระบวนการความประชาธิปไตย แต่ถ้าหากกระบวนการเมืองเกาหลีใต้ยังเป็นแบบอำนาจนิยม การนำอดีตผู้นำการเมืองมาไต่สวน ด้วยข้อกล่าวหา

ทำร้ายและเข่นฆ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์ และการคอร์รัปชัน โอกาสความเป็นไปได้ย่อมจะน้อย เพราะอำนาจการเมืองยังคงผูกขาดที่กลุ่มผู้นำ และกลไกต่างๆ ของระบบ ยังรับใช้และเชื่อฟังคำสั่งของบุคคลดังกล่าวอยู่

2. การไต่สวนแห่งศตวรรษ ปฐมบทของการปราบปรามคอร์รัปชัน

ภายหลังการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ.1987 การปฏิรูปการเมืองตามแนวทางประชาธิปไตยก็ยังไม่อาจดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากผลการเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ.1987 ที่โนแทอูได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง โดยได้คะแนนเสียงมากกว่าคิมแดจุงและคิมยองซัม ทั้งที่บุคคลทั้งสองมีบทบาทสำคัญในการต่อสู้กับระบอบเผด็จการ แต่เพราะตกลงกันไม่ได้ว่าใครจะลงแข่งขันในการเลือกตั้ง เมื่อทั้งสองต่างลงสมัคร จึงเกิดการแย่งคะแนนเสียงกันเอง จากฝ่ายสนับสนุนประชาธิปไตย ในที่สุดคิมแดจุงและคิมยองซัมต้องประสบความพ่ายแพ้ ดังนั้นเมื่อโนแทอูเคยมีบทบาทในการใช้กำลังทหารเข้ายึดอำนาจและเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ปราบปรามผู้ชุมนุมที่เมืองควางจู การที่จะสะสางปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้อำนาจโดยมิชอบ ในสมัยปักจองฮีและสมัยชอนดอฮวานเป็นผู้นำ จึงกลายเป็นเรื่องที่ยาก เพราะถ้ากระทำดังกล่าวย่อมส่งผลกระทบต่อตนเอง ในฐานะที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำ ความผิดด้วย ดังนั้นเพื่อลดกระแสกดดันจากฝ่ายเรียกร้องประชาธิปไตยและนักการเมืองฝ่ายค้าน ชอนดอฮวานจึงได้ขอโทษต่อสาธารณชนผ่านโทรทัศน์ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1988 และให้ถ้อยคำในที่ประชุมสมัชชาแห่งชาติในเดือนธันวาคมปีถัดมา (Kihl 1990, 68; Billet 1990, 310) แต่ก็ไม่ได้เป็นการแก้ไขปัญหาคงเป็นได้เพียงการลดกระแสความไม่พอใจ

ต่อมาเมื่อโนแทอูพ้นวาระการดำรงตำแหน่ง ความพยายามของผู้รักความเป็นธรรมและญาติของผู้เสียชีวิตที่เมืองควางจู ในการเอาผิดต่อผู้ใช้กำลังปราบปรามผู้ชุมนุม ก็ยังคงเผชิญอุปสรรค เพราะกลุ่มผู้นำการเมืองที่เคยกุมอำนาจไว้ ยังมีอิทธิพลในวงการเมืองเกาหลีใต้ อยู่ ทั้งนี้เพราะโนแทอูสามารถผูกมิตรกับคิมยองซัมและคิมจงฟิล อันนำไปสู่การรวมพรรคการเมืองที่ทั้งสามต่างเป็นผู้นำเข้าด้วยกัน โดยใช้ชื่อว่าพรรคเสรีประชาธิปไตย (Democratic Liberal Party-DLP) และตกลงให้คิมยองซัมสมัครชิงตำแหน่งผู้นำเกาหลีใต้ ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ.1992 ซึ่งคิมยองซัมได้รับชัยชนะ ด้วยเหตุนี้คิมยองซัมซึ่งเป็นพันธมิตรกับโนแทอู จึงไม่กล้าที่จะแสดงบทบาทนำในการจัดการคอร์รัปชัน เพราะหวั่นเกรงว่าถ้าดำเนินการอะไรที่อาจเป็นเหตุให้ชอนดอฮวานและโนแทอู เข้าสู่การพิจารณาดี ตนเองอาจถูกตำหนิว่าไม่สำนึกในบุญคุณที่มีต่อกัน ซึ่งคิมยองซัมรู้อยู่แก่ใจว่าการที่ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง ก็เพราะการช่วยเหลือของอดีตประธานาธิบดีทั้งสอง นอกจากนี้ อาจเกิดความหวั่น

เกรงว่าการสอบสวนในเรื่องดังกล่าวจะมาเกี่ยวพันกับตนเอง โดยเฉพาะเรื่องค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้ง ที่ได้รับจากกองทุนการเมือง

นอกจากนั้น ใน ค.ศ.1994 สำนักงานอัยการแห่งกรุงโซล (Seoul District Prosecutor's Office) ซึ่งทำหน้าที่สอบสวนเหตุการณ์ ภายหลังจากการสังหารปักจองฮี ระบุว่าไม่สามารถสอบสวนเหตุการณ์รุนแรงที่เมืองควางจูได้ เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมือง และในเดือนตุลาคม ค.ศ.1994 สำนักงานอัยการได้แถลงว่าไม่สามารถฟ้องเอาผิดอดีตประธานาธิบดีทั้งสองได้ เพราะหวั่นเกรงว่าจะก่อให้เกิดความแตกแยกและการเผชิญหน้ากันภายในชาติ รวมถึงข้อโต้แย้งทางด้านกฎหมาย นอกจากนี้ ประชาชนก็ได้ตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว ผ่านการให้ถ้อยคำของอดีตผู้นำในที่ประชุมสมัชชาแห่งชาติ ต่อมาในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1995 รัฐบาลคิมย็องซัมยังได้แสดงท่าทีว่าไม่สามารถฟ้องร้องอดีตผู้นำทั้งสอง เนื่องจากข้อจำกัดในด้านตัวบทกฎหมาย (Kim 2000, 114; Saxer 2004, 396-97)

อย่างไรก็ตาม ความหวังของประชาชนที่ต้องการลงโทษอดีตผู้นำ ด้วยข้อกล่าวหาใช้อำนาจโดยมิชอบและกระทำการคอร์รัปชัน ได้เริ่มปรากฏเป็นจริงขึ้น เมื่อปักเคยดง (Pak Kye-dong) สมาชิกสมัชชาแห่งชาติสังกัดพรรคฝ่ายค้าน ระบุว่าโนแทอูเป็นเจ้าของกองทุนการเมือง (slush fund) โดยมีเงินทุนราว 500 ล้านเหรียญสหรัฐอเมริกา ซึ่งเงินเหล่านี้ได้มาโดยมิชอบ เมื่อกรณีนี้ถูกเปิดเผยขึ้น สื่อมวลชนจึงรายงานข้อเท็จจริง และภายหลังจากที่ปักเคยดงเปิดเผยเรื่องราวเพียงหนึ่งสัปดาห์ โนแทอูได้ออกมาขอโทษประชาชน ในกรณีการสะสมเงินที่ได้รับบริจาค จากบรรดากลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ จำนวน 650 ล้านเหรียญสหรัฐอเมริกา ก่อตั้งเป็นกองทุนการเมือง เพื่อใช้จ่ายในการเลือกตั้ง แต่ในข้อเท็จจริง เงินบริจาคจำนวนมหาศาลเหล่านี้ นักธุรกิจและกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่จำเป็นต้องบริจาคให้แก่ผู้มีอำนาจการเมือง เพื่อแลกกับผลประโยชน์ที่จะได้รับ

การเปิดเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกองทุนการเมืองของโนแทอู ทำให้เขากลายเป็นอดีตผู้นำเกาหลีใต้คนแรก ที่ถูกจับกุมคุมขังในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1995 ด้วยข้อกล่าวหาการเรียกรับสินบน พร้อมกันนั้น อัยการได้ดำเนินการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีเงินบริจาค อันเข้าข่ายเงินสินบน จึงเป็นผลให้ผู้ก่อตั้งและประธานกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่จำนวนหลายกลุ่ม ถูกสอบสวน และในเดือนธันวาคมถัดมา ซอนดอฮวานได้กลายเป็นอดีตผู้นำเกาหลีใต้คนที่สอง ที่ถูกจับกุมคุมขัง ด้วยข้อกล่าวหาการคอร์รัปชันและการเรียกรับสินบน

อนึ่ง ก่อนที่จะเกิดการเปิดเผยเรื่องราวการคอร์รัปชันของอดีตผู้นำเกาหลีใต้ทั้งสอง ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1995 สำนักงานอัยการก็ยังคงแสดงจุดยืนเกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้เกี่ยวข้องกับการปราบปรามผู้เรียกร้องประชาธิปไตยที่เมืองควางจูว่า การฟ้องร้องเอาผิดผู้ที่

ก่อนการรัฐประหารหรือยึดอำนาจการเมืองได้สำเร็จ ไม่สามารถกระทำได้ จากจุดยืนของอัยการดังกล่าว ได้สร้างความผิดหวังให้แก่ญาติผู้ได้รับบาดเจ็บและผู้เสียชีวิต นักเคลื่อนไหวเพื่อประชาธิปไตย และนักเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชน ทางกลุ่มจึงยื่นอุทธรณ์การวินิจฉัยของอัยการต่อศาลรัฐธรรมนูญ ต่อมาในเดือนพฤศจิกายนปีเดียวกัน ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำพิพากษาว่าการวินิจฉัยของอัยการไม่ชอบด้วยเหตุผล เพราะการเอาผิดผู้เกี่ยวข้องกับการปราบปรามผู้ชุมนุมที่เมืองควางจู สามารถกระทำได้ ภายใต้การออกกฎหมายพิเศษ การให้เหตุผลว่าการกระทำรัฐประหารหรือยึดอำนาจได้สำเร็จ ไม่สามารถดำเนินการฟ้องร้องได้นั้น ถือว่าเป็นความผิดพลาด ส่วนข้อยกเว้นและข้อจำกัดด้านอายุความ ก็ไม่ควรนำมาใช้ในคดีที่เกี่ยวข้องกับการกบฏ การกระด้างกระเดื่อง และการล้มล้างระเบียบและกฎเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ (Oh 1999, 171-72)

ต่อมาในเดือนธันวาคม ค.ศ.1995 สมัชชาแห่งชาติได้ยึดถือคำพิพากษาของศาลรัฐธรรมนูญเป็นบรรทัดฐาน ในการออกกฎหมายพิเศษที่จะไปมีผลย้อนหลัง เอาผิดผู้เกี่ยวข้องกับการรัฐประหาร เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ.1979 การปราบปรามผู้ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตยที่เมืองควางจู เมื่อเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1980 และเมื่อกฎหมายพิเศษมีผลบังคับใช้ อัยการจึงได้จับกุมและสอบสวนผู้เกี่ยวข้องในการใช้อำนาจโดยมิชอบ ล้มล้างข้อบัญญัติตามรัฐธรรมนูญยึดอำนาจการเมือง โดยไม่รับฟังความคิดเห็นและการท้วงติงจากประชาชน แต่กลับใช้กำลังเข้าปราบปราม ผู้ที่ถูกจับกุมและถูกดำเนินคดีถือเป็นบุคคลที่เคยมีตำแหน่งสำคัญในกองทัพและในทางการเมือง ซึ่งได้แก่ ชอนดูฮวาน โนแทอู และนายทหารจำนวน 14 คน

ผลการสอบสวนแสดงให้เห็นว่าภายหลังเหตุการณ์สังหารปักจองฮี กลุ่มนายทหารที่นำโดยนายพลชอนดูฮวานและนายพลโนแทอู ได้วางแผนกันอย่างดีในการยึดอำนาจภายในกองทัพ ถัดจากนั้นจึงเข้ากุมอำนาจในรัฐบาล แต่อดีตนายพลทั้งสองให้เหตุผลในการกระทำดังกล่าว เนื่องจากความหวั่นเกรงว่าเกาหลีเหนืออาจรุกราน ถ้าหากเกิดเหตุการณ์โกลาหลขึ้นภายหลังจากที่ผู้นำเกาหลีได้ถูกสังหาร ในส่วนระดับความเกี่ยวข้องของชอนดูฮวานและโนแทอู ในเหตุการณ์ปราบปรามผู้ชุมนุมที่เมืองควางจู ผลการสอบไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน เนื่องจากเกี่ยวข้องกับระดับสายการบังคับบัญชา และการสอบสวนได้เน้นไปที่การปฏิบัติกรของเจ้าหน้าที่ระดับล่าง ซึ่งอดีตผู้นำเกาหลีได้ทั้งสองได้ให้เหตุผลว่าการลู่ล่อของนักศึกษา และประชาชนที่เมืองควางจู เป็นภัยคุกคามและไม่เป็นผลดีต่อกฎระเบียบที่ได้ฟื้นฟูขึ้น ภายหลังจากการสังหารปักจองฮี

สำหรับการสอบสวนข้อกล่าวหาการเรียกรับสินบน ชอนดูฮวานยอมรับว่าเขาได้รับเงินบริจาคจากกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ และโต้แย้งว่าเงินดังกล่าวไม่ใช่เงินสินบน แต่ได้ใช้ในส่วนที่

เกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการเมือง โดยในช่วงเลือกตั้งประธานาธิบดีใน ค.ศ.1987 เขาได้มอบเงินให้แก่โนแทยูจำนวน 240 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา เพื่อใช้ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง และมอบให้โดยผ่านหัวหน้าหน่วยรักษาความปลอดภัยประจำตัวอีก 188 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา นอกจากนี้ยังมอบให้เพิ่มเติมอีก 70 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา เพื่อใช้ลงเลือกตั้งและการเข้าสู่ตำแหน่งผู้นำประเทศ ซอนดูฮวานยังยอมรับอีกด้วยว่าได้ใช้จ่ายเงินกองทุนการเมือง ที่กลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่จำนวน 43 กลุ่ม บริจาคให้จำนวน 680 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ในช่วงที่อยู่ในตำแหน่งระหว่าง ค.ศ.1981-1988 และอีก 120 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ภายหลังจากพ้นตำแหน่งแล้ว (Oh 1999, 174)

ในขณะเดียวกัน โนแทยูยอมรับว่าได้รับเงินบริจาคจำนวน 575 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา จากกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่จำนวน 35 กลุ่ม ในช่วงที่ดำรงตำแหน่งผู้นำเกาหลีใต้ โดยอ้างว่าเงินดังกล่าวไม่ใช่สินบน พร้อมกันนั้นระบุว่าได้ใช้เงินกองทุนการเมืองจำนวน 175 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ช่วยผู้สมัครสมาชิกสมัชชาแห่งชาติที่สนับสนุนรัฐบาล ในการเลือกตั้งเมื่อ ค.ศ.1988 และ 1992 แต่ไม่ยอมรับว่าได้ช่วยคิมยองซัม ในช่วงที่สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีหรือไม่

เมื่อสำนักอัยการได้สอบสวนผู้ถูกกล่าวหาเสร็จสิ้น จึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อพิจารณาความผิด โดยในคำร้องได้ระบุข้อกล่าวหาไว้ ดังนี้ (Oh 1999, 175-76) ข้อกล่าวหาแรก การยัดอำนาจโดยรัฐประหาร เมื่อวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ.1979 ซึ่งเตรียมการมาอย่างดี ถือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย ข้อกล่าวหาที่สอง ซอนดูฮวานและโนแทยูสะสมทรัพย์สิน และความมั่งคั่งอย่างผิดกฎหมาย โดยใช้อำนาจหน้าที่และตำแหน่งในการเรียกรับประโยชน์ ข้อกล่าวหาที่สาม กระทำผิดอาญาโดยการฆ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์ และยัดอำนาจอย่างผิดกฎหมาย ใช้กองทัพและทหารเข้าปราบปรามผู้ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตย และข้อกล่าวหาที่สี่ อดีตผู้นำทั้งสองได้นำประเทศไปสู่การคอร์รัปชันอย่างเป็นระบบ ระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มธุรกิจ ซึ่งการคอร์รัปชันของผู้นำทั้งสอง กระตุ้นให้เกิดการคอร์รัปชันของเจ้าหน้าที่ในระดับล่างลงมา อันก่อให้เกิดความเสียหายต่อเศรษฐกิจ และขัดขวางการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ที่ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการแข่งขันอย่างเป็นธรรม

ต่อมาในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1996 ศาลชั้นต้นได้อ่านคำพิพากษาคัดสินบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการยัดอำนาจในเดือนธันวาคม ค.ศ.1979 และเหตุการณ์ปราบปรามผู้ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตยที่เมืองควางจูในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1980 โดยซอนดูฮวาน ศาลพิพากษาให้ประหารชีวิต ในฐานะที่เป็นตัวการ (ringleader) ให้จำคุกโนแทยู 22 ปี 6 เดือน ส่วนนายทหารอีก 14 คน ได้รับโทษหนักเบาตามความผิดที่ได้กระทำ โดยมีเพียง 1 คนที่ศาล

พบว่าไม่มีหลักฐานเพียงพอ ที่จะระบุได้ว่ากระทำความผิด นอกจากนั้น ได้มีคำพิพากษาให้ยึดทรัพย์สินของคิมอิลซ็องจำนวน 283 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา และโนแทอูจำนวน 355 ล้านดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ส่วนประธานหรือเจ้าของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ ซึ่งถูกกล่าวหาว่าให้สินบนแก่อธิบดีประธาธิบดีทั้งสอง ศาลได้พิพากษาลงโทษ แต่ให้รอลงอาญา ในเวลาต่อมาจำเลยได้ยื่นอุทธรณ์และฎีกาคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ได้มีคำพิพากษาโดยให้จำคุกคิมอิลซ็องตลอดชีวิต จำคุกโนแทอู 17 ปี ส่วนบุคคลอื่นๆ ได้รับการลดโทษลดหลั่นกันลงมา และในเดือนเมษายน ค.ศ.1997 ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ (Koh 1997, 5; Oh 1999, 177; วิเชียร อินทะสี 2540, 12)

จากความสำเร็จในการนำอดีตประธานาธิบดีและผู้เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมาลงโทษ ย่อมแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในเบื้องต้นของการปฏิรูปการเมือง หรือกระบวนการความเป็นประชาธิปไตยในเกาหลีใต้ เพราะนับจากผู้กระทำความผิดยึดอำนาจ ใช้อำนาจและอิทธิพลปราบปรามผู้มีความคิดเห็นแตกต่าง และก้าวขึ้นเป็นผู้นำประเทศ จนถึงวันที่ยึดการนำคดีฟ้องร้องต่อศาล ต้องใช้ระยะเวลามากกว่า 15 ปี ซึ่งถือเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน และถึงแม้บุคคลเหล่านี้ได้พ้นจากตำแหน่งแล้ว แต่กระบวนการยุติธรรมก็ไม่อาจดำเนินการได้ในทันที เนื่องจากยังมีเครือข่ายอยู่ในระบบการเมือง อย่างไรก็ตาม อำนาจและอิทธิพลดังกล่าวก็ไม่สามารถทัดทานพลังการเรียกร้องความเป็นธรรมของประชาชนได้ การเติบโตของพลังประชาธิปไตยและประชาสังคมได้กลายเป็นปัจจัยผลักดันให้นักการเมืองและกลไกต่างๆ ภายในระบบการเมืองต้องรับฟังความคิดเห็น และอยู่ภายใต้การตรวจสอบของประชาชน เพราะกติกาของระบอบประชาธิปไตย อำนาจอธิปไตยต้องมาจากประชาชน

ถึงแม้ภายหลังการพิจารณาคดีอดีตผู้นำประเทศที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือคดีแห่งศตวรรษ (Trial of the Century) แล้ว ปัญหาการคอร์รัปชันในเกาหลีใต้ก็มีแนวโน้มลดลงไป แต่ก็มิได้แสดงให้เห็นว่าระบอบการเมืองที่ประชาชนมีส่วนร่วม และมีสิทธิตรวจสอบการทำงานของนักการเมืองและเจ้าหน้าที่ของรัฐได้นั้น ได้ทำให้การป้องกันและการแก้ไขปัญหาการคอร์รัปชันมีประสิทธิภาพขึ้น ดังเห็นได้จากในช่วงที่คิมย็องซัมและคิมแดจุง ยังดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอยู่ บุตรชายได้ถูกจับกุมและถูกลงโทษ ในข้อหาการคอร์รัปชัน โดยบิดาซึ่งดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศ ไม่สามารถใช้อำนาจหรืออิทธิพลในการให้ความช่วยเหลือได้ จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นนักการเมือง ข้าราชการและนักธุรกิจในทุกระดับ ต่างต้องถูกดำเนินคดีในความผิดที่ได้กระทำไป

บทสรุป

การคอร์รัปชันทางการเมืองของปักจองฮีและซอนดุษวาน ถือเป็นการใช้อำนาจและหน้าที่โดยมิชอบของผู้ว่า โดยในช่วงก่อนการดำรงตำแหน่งผู้ว่าเกาหลีใต้ ปักจองฮีได้ใช้วิธีการรัฐประหาร เพื่อยึดอำนาจจากรัฐบาลพลเรือน เมื่อดำรงตำแหน่งผู้ว่าแล้ว ก็ใช้วิธีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อเปิดโอกาสให้ตนเองสามารถดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีในวาระถัดไปได้ โดยไม่ให้สมาชิกพรรคฝ่ายค้านเข้าร่วมพิจารณา ยิ่งไปกว่านั้น ยังได้แก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อให้อยู่ในตำแหน่งโดยไม่จำกัดวาระ นอกจากนี้ ยังได้ใช้อำนาจโดยมิชอบในการปราบปรามนักการเมืองฝ่ายค้าน กลุ่มที่ต่อต้านรัฐบาล และกลุ่มที่เรียกร้องประชาธิปไตย รวมถึงการเรียกรับสินบน ต่อมาเมื่อปักจองฮีถูกสังหารเสียชีวิตใน ค.ศ.1979 การเมืองเกาหลีใต้ก็ยังคงเป็นแบบเผด็จการ เพราะนายพลซอนดุษวานได้ยึดอำนาจในกองทัพ ถัดจากนั้นได้รวบอำนาจทางการเมืองปราบปรามผู้เรียกร้องประชาธิปไตยที่เมืองควางจู และเข้าสู่ตำแหน่งผู้ว่าเกาหลีใต้ ซอนดุษวานยังคงใช้วิธีการปราบปรามผู้ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล อย่างไรก็ตาม การเติบโตของประชาสังคมได้เป็นพลังสำคัญในการเรียกร้องให้ปฏิรูปการเมือง ในที่สุดผู้นำการเมืองก็ไม่อาจทัดทานได้ จึงต้องยินยอมให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญใน ค.ศ.1987 โดยมีสาระสำคัญที่สอดคล้องกับแนวทางประชาธิปไตย ผลจากกระบวนการความเป็นประชาธิปไตย (democratization) ดังกล่าว ทำให้กลไกในระบบการเมืองเกาหลีใต้ สามารถนำอดีตประธานาธิบดีซอนดุษวานและโนแทอู รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้อง มาพิจารณาโทษตามกระบวนการยุติธรรม ในข้อหาการได้มาและการใช้อำนาจโดยมิชอบ ใช้กำลังปราบปรามผู้ชุมนุมเรียกร้องประชาธิปไตย และการเรียกรับสินบน อันถือเป็นการคอร์รัปชันทางการเมือง ผลจากการศึกษาดังกล่าว จึงเป็นการชี้ให้เห็นว่ากระบวนการความเป็นประชาธิปไตยหรือการปฏิรูปการเมือง มีความสัมพันธ์กับการป้องกันและการแก้ไขการคอร์รัปชัน เพราะการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน และการที่ประชาชนสามารถตรวจสอบการทำงานของนักการเมืองและรัฐบาล มีผลทำให้สามารถนำบุคคลที่ใช้อำนาจโดยมิชอบมาลงโทษได้

Reference

- ของอิลจุนและวิเชียร อินทะสี. *ประวัติศาสตร์การเมืองเกาหลีสมัยใหม่* (เอกสารศึกษาส่วนบุคคล) 2553.
- วิเชียร อินทะสี. “การคอร์รัปชันในวงการเมืองเกาหลีใต้” *หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน* 1 เมษายน 2540, หน้า 12.
- _____. “เกาหลีใต้ภายใต้ระบอบอำนาจนิยมของรัฐบาลประธานาธิบดีช็องมัน” *วารสารเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา* ปีที่ 12 ฉบับที่ 2 (กันยายน 2550-กุมภาพันธ์ 2551) หน้า 39-55.
- สังคิต พิริยะรังสรรค์. *ทฤษฎีคอร์รัปชัน*. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดีการพิมพ์, 2549.
- Billet, Bret L. 1990. South Korea at the crossroads: An evolving democracy or authoritarianism revisited? *Asian Survey* 30, no. 3 (March): 300-11.
- Cha, Victor D. 1993. Politics and democracy under the Kim Young Sam Government: Something old, something new. *Asian Survey* 33, no. 9 (September): 849-63.
- Dahl, Robert A. 1971. *Polyarchy: Participation and opposition*. New Haven: Yale University Press.
- Diamond, Larry Jay. 1994. Rethinking civil society: Toward democratic consolidation. *Journal of Democracy* 5, no. 3 (July): 4-17.
- Eckert, Carter J., Kay-Bee Lee, Young Ick Lew, Michael Robinson, and Edward W. Wagner. 1990. *Korea old and new a history*. Seoul: Ilchokak.
- Fowler, James. 1999. The United States and South Korean democratization. *Political Science Quarterly* 114, no. 2 (Summer): 265-88.
- Gillespie, Kate and Gwenn Okruhlik. 1991. The political dimensions of corruption cleanups: A framework for analysis. *Comparative Politics* 24, no. 1 (October): 77-95.
- Grugel, Jean. 2002. *Democratization: A critical introduction*. New York: Palgrave.

- Hahn, Ki-shik S.J. 2001. Political leadership in Korean politics. In *Understanding Korean Politics: An introduction*, ed. Soong Hoom Kil and Chung-in Moon, 107-39. Albany: State University of New York Press.
- Heidenheimer, Arnold J. 1987. The context of analysis. In *Political corruption: Readings in comparative analysis*, ed. Arnold J. Heidenheimer, 1-28. New Brunswick: Transaction.
- Heywood, Paul. 1997. Political corruption: Problems and perspectives. *Political Studies* 45, no. 3 (Special Issue): 417-35.
- Holti, Atul. 2004. *State-directed development: Political power and industrialization in the global periphery*. New York: Cambridge University Press.
- Johnson, Roberta Ann and Shalendra Sharma. 2004. About corruption. In *The struggle against corruption: A comparative study*, ed. Roberta Ann Johnson, 1-19. New York: Palgrave Macmillan.
- Kang, David C. 2002a. Bad loans to good friends: Money politics and the developmental state in South Korea. *International Organization* 56, no. 1 (Winter): 177-207.
- _____. 2001. The institutional foundations of Korean politics. In *Understanding Korean politics: An introduction*, ed. Soong Hoom Kil and Chung-in Moon, 71-105 Albany: State University of New York Press.
- _____. 2002b. *Crony capitalism: Corruption and development in South Korea and the Philippines*. New York: Cambridge University Press.
- Khil, Young Whan. 1990. South Korea in 1989: Slow progress toward democracy. *Asian Survey* 30, no. 1 (January): 67-73.
- Kil, Soong Hoom. 2001. Development of Korean politics—A historical profile.” In *Understanding Korean politics: An introduction*, ed. Soong Hoom Kil and Chung-in Moon, 33-69. Albany: State University of New York Press.

- Kim, Eun Mee. 1994. *Big business, strong state: Collusion and conflict in South Korean development, 1960-1990*. Albany: State University of New York Press.
- Kim, Hyung-A. *Korea's development under Park Chung Hee: Rapid industrialization, 1961-79*. London: RoutledgeCurzon, 2004.
- Kim, Quale Hill. 2003. Democratization and corruption: Systematic evidence from the American States. *American Politic Research* 31, no. 6 (November): 613-31.
- Kim, Sunhyuk. 2000. *The politics of democratization in Korea: The role of civil society*. Pittsburgh: University of Pittsburgh Press.
- Koh, B. C. 1997. South Korea in 1996: Internal strains and external challenges. *Asian Survey* 37, no. 1 (January): 1-9.
- Lee, Namhee. 2007. *The making of Minjung: Democracy and the politics of representation in South Korea*. Ithaca: Cornell University Press.
- Lee, Yeon-ho. 1997. *The state, society and big business in South Korea*. London: Routledge.
- Meier, Kenneth J., and Thomas M. Holbrook. 1992. I seen my opportunities and I took 'em: Political corruption in the American States. *Journal of Politics* 54, no. 1 (February): 135-55.
- Nye, Joseph S. 1987. Corruption and political development: A cost-benefit analysis. In *Political corruption: Readings in comparative analysis*, ed. Arnold J. Heidenheimer, 564-78. New Brunswick: Transaction.
- Oh, John Kie-chiang. 1999. *Korean politics: The quest for democratization and economic development*. Ithaca: Cornell University Press.
- Sandholtz, Wayne and William Koetzle. 2000. Accounting for corruption: Economic structure, democracy, and trade. *International Studies Quarterly* 44: 31-50.
- Saxer, Carl J. 2004. Generals and presidents: Establishing civilian and democratic control in South Korea. *Armed Forces & Society* 30, no. 3 (Spring): 383-408.

- Scott, James C. 1972. *Comparative political corruption*. Englewood Cliffs: Prentice-Hall.
- Sonn, Hochul. 2003. Regional cleavage in Korean politics and elections. *Korea Journal* 43, no. 2 (Summer): 32-54.
- Theobald, Robin. 1990. *Corruption, development and underdevelopment*. Hampshire: Macmillan.
- Treisman, Daniel. 2000. The causes of corruption: A cross-national study. *Journal of Public Economics* 76, no. 2 (June): 399-457.
- Wad, Peter. 2002. The political business of development in South Korea. In *Political Business in East Asia*, ed. Edward Terrence Gomez, 182-215. London: Routledge.
- Yang, Seung-Mock. 2000. Political democratization and the news media. In *Institutional reform and democratic consolidation in Korea*, ed. Larry Diamond and Doh Chull Shin, 149-70. Stanford: Hoover Institution Press.
- Young, James V. 2003. *Eye on Korea: An insider account of Korean-American relations*. College Station: Texas A&M University Press.